

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάττειται ἐκ τῆς Ἑπιτροπῆς τῆς Παιδείας ἡς ἐπὶ κατ' ἐξοχὴν παιδικῶν περιοδικῶν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ὑπηρεσίας, καὶ ἐκ τῆς Οἰκουμενικῆς Πατριαρχικῆς Κωνσταντινουπόλεως ἡς ἀνάγκασμα ἔριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὰς 100. Ἐξέμνητος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀλυπτότου γρόσια διατριμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὄλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνα 10.

Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην οἰουδιότητος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐυριπίδου ἔριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 87ος

Ἐν Ἀθήναις, 31 Μαΐου 1930

Ἔτος 52ον.—Ἀριθ. 26

Ἡ ΚΑΛΥΒΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ-ΤΟΜ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ HARRIET BEECHER-STOWE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Τὴ σκηνὴν ποὺ περιγράψαμε, τὴν παρακολούθησαν οἱ δυὸ ἀδελφοὶ Σαιν Κλάρ. Ὁ Ἀδγουστίνος κοκκίνησε, ἀλλ' ἀρκέστηκε νὰ πεῖ ἀδιάφορα:

— Αὐτὸ τὸ λὲς δημοκρατικὴ ἀνατροφή, Ἄλφρεδε;

— Ὁ Ἐνρικ εἶναι τρομερὸς ἔσταν τοῦ ἀνάθουσι τὰ αἵματα, ἀπάντησε ἀμέριμνα ὁ Ἄλφρεδος.

— Καὶ δὲν τοῦ τὸ κόβεις αὐτό;

— Τοῦ Ἐνρικ νὰ κόψω εἶνα ἐλάττωμα; Εἶναι ἀδύνατον! Κι' ἐγὼ κι' ἡ μητέρα του παραιτηθήκαμε πιά ἀπὸ κάθε προσπάθεια. Εἶναι θθελλὰ σωστή αὐτὸ τὸ παιδί. Ἄλλωστε ὁ Ντοντὸ εἶναι στραβόδξυλο κι' ἡ τιμωρία δὲν τοῦ κάνει κακό.

— Ἔτσι λοιπὸν κἀνεὶς τὴ δημοκρατικὴ κατήχηση στὸν Ἐνρικ; «Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι γεννῶνται ἴσοι».

— Πρὶ εἶπε ὁ Ἄλφρεδος. Ὁραῖα λόγια, ποὺ δὲν ἔχουν πέραση πιά!

— Κι' ὅμως, παιδιὰ σὰν τὸ γιό σου θὰ γίνουσι μεθαύριο οἱ ὀδηγοὶ τοῦ λαοῦ. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ μπορούσι νὰ συγκρατοῦσι περισσότερο τὸν ἑαυτὸ τους; Πῶς μπορεῖ νὰ κυβερνήσει ἄλλους ἕνας ποὺ δὲ μπορεῖ νὰ κυβερνήσει τὸν ἑαυτὸ του;

— Αὐτὸ εἶναι μιὰ δυσκολία, εἶπε ὁ Ἄλφρεδος σκεπτικῶς. Τὸ παιδαγωγικὸ μας σύστημα δὲ φέρνει καὶ σπουδαῖα ἀποτελέσματα. Ἀφίνει τὰ παιδιὰ ἐλεύθερα νὰ κυριεύουσι ἀπὸ τὰ πάθη τους, ποὺ ἐδῶ στὰ κλίματά μας εἶ-

ναι πολὺ ζωνηρά. Ὁ Ἐνρικ μὲ βάζει σὲ πολλὰ σκέψεις. Ἐχει καλὴ καρδιά, ἀλλὰ εἶταν νευρικός, γίνεται ἀγνωρίζοτος. Μοῦ φαίνεται πῶς θὰ τὸν στελλω νὰ τελειώσει τὸ σχολεῖό του σὲ καμμιά βορεινὴ πολιτεία, ἔπου ἀνατρέψουσι τὰ παι-

διὰ μὲ ἀδοτηρὴν παιδαγωγία. Ἐκεῖ θὰ εἶναι νὰ κάμει μὲ ἴσους του, ἐνῶ ἐδῶ δὲ σὺναναστρέφεται παρὰ μόνον μὲ κατωτέρους του. Ὡστόσο ἔχει κι' αὐτὸ τὰ καλά του. Βλέπει ἔτσι ὁ Ἐνρικ εἰς τὸ φέμα κι' ἡ κατεργαρία εἶναι γιὰ τοὺς κατώτερους ἀνθρώπους, κι' ἔτσι συνηθίζει αὐτὸς, σὰν ἀνώτερος, νὰ τ' ἀποφεύγει.

— Πολὺ χριστιανικὸς τρόπος ν' ἀντιμετωπίζεις τὸ ζήτημα, εἶπε γελώντας ὁ Ἀδγουστίνος.

— Χριστιανικὸς ἢ ὄχι, εἶναι σωστός, ἀποκρίθηκε ὁ Ἄλφρεδος. Ἀλλὰ τί ὄφελει νὰ μιλοῦμε τώρα γι' αὐτά; Εἶπαμε τόσα χωρὶς νὰ συμφωνήσουσι. Δὲν πάμε καλύτερα νὰ παίξουσι ἕνα σκάκι;

Σὲ λίγο, οἱ δυὸ ἀδελφοὶ ἦταν τόσο ἀποροφημένοι ἀπὸ τὸ παίγνιδι, ὥστε οὐτὲ ἀκουσαι, οὐτὲ εἶδαν τίποτα, ἕως τὴ στιγμή ποὺ ἀκούστηκε ποδοβολητὸ ἄλλῶν.

— Νὰ τὰ παιδιὰ! εἶπε ὁ Ἀδγουστίνος καὶ σηκώθηκε. Καμάρωσε τα. Δὲν εἶναι χαριτωμένα;

Κι' ἀληθινά, ἡ εἰκόνα ἦταν γοητευτικὴ. Ὁ Ἐνρικ μὲ τὸ περήφανο ὄψος του, μὲ τὰ γουρά του μαλλιά, μιλοῦσε ζωνηρά σκύβοντας πρὸς τὴν ἐξαδέλφη του. Ἐκεῖνη φοροῦσε μπλε φόρεμα ἱππασίας καὶ ἴδιο καπέλλο. Τὸ τρέξιμο εἶχε χρωματίσει ζωνηρά τὰ μάγουλά της καὶ τὴν ἔκανε ἀκόμη ἑραιότερη.

— Δὲν κουράστηκες, χρυσό μου; τὴ ρώτησε ὁ πατέρας της βοηθώντας τὴν νὰ κατεβῆ ἀπὸ τ' ἄλογο.

— Ὅχι, μπαμπά, ἀποκρίθηκε ἡ μικρὴ.

Ἀλλὰ ἡ σύντομη καὶ δόσκολη ἀναπνοὴ τῆς ἀνησυχῆσε τὸν πατέρα της.

— Μὰ γιατί, παιδάκι μου,

«— Πάψε, ψεύτη! φώναξε ὁ Ἐνρικ».

(Ἡ ἴδια σκηνὴ τῆς σελ. 293 ἀπὸ ἄλλο ζωγράφου).

να τρέξεις τόσο πολύ;... Τό ξέρεις ότι αυτό σε βλέπει;

— Μά μου άρεσε τόσο πολύ κι' ήμουν τόσο καλά, ώστε ξέχασα.

Ο Σαίν Κλάρ την πήρε στην άγκαλιά του και την πήγε στο σαλόνι, όπου την απόθεσε σ' έναν καναπέ.

— Ένρικ, είπε, να την προσέχεις την εξαδέλφη σου, να μὴν τρέχει τόσο γρήγορα, γιατί της κάνει κακό.

— Θα την προσέχω, αποκρίθηκε σοβαρά ο Ένρικ.

Και κάθισε πλάι στον καναπέ και πήρε το χεράκι της Εύας μέσα στο δικό του.

Η Εύα σὲ λίγο συνηλθε. Ο μπαμπάς της κι' ο θεός της ξαναρχισαν τὸ σκάκι τους και τὰ παιδιά έμειναν μόνα τους.

— Ξέρεις, Εύα, είμαι πολύ λυπημένος πὸ ὁ μπαμπάς δὲ μπορεί νὰ μείνει ἔδω περισσότερο ἀπὸ δύο μέρες. Ἰστέρα ποὺς ξέρεί ποτε θὰ ξαναρθοῦμε. Ἄν ἔμενα μαζί σου, θὰ προσπαθοῦσα νὰ γίνω κι' ἐγὼ καλὸς σάν και σένα, δὲ θὰ μάλλωνα πιά τὸ Ντοντό, οὔτε κανέναν.

— Ἐγὼ δὲ θέλω τὸ κακό του, ἀλλὰ μὲ πιάνουν τὰ νεύρα μου. Ἐγὼ τοῦ δίνω λεφτὰ κάθε μέρα και τὸν ντόνω πολύ καλά. Ἀλλὰ μὲ κάνει και θυμώνω κάπου-κάπου και τότε γίνονται ἀλλοιώτικα. Ἰστέρα, θαρρῶ πὸς ὁ Ντοντό θὰ ναι εὐτυχισμένος.

— Σὺ θὰ ἦσουν εὐτυχισμένος, ἂν δὲν είχες κοντὰ σου κανένα πὸ νὰ σ'αγαπᾷ.

— Ὅχι, βέβαια.

— Λοιπόν, ὁ Ντοντό χωρίστηκε ἀπ' ὄλους τοὺς δικούς του και τώρα δὲν ἔχει κανένα πὸ νὰ τὸν ἀγαπᾷ. Πὸς θέλεις λοιπὸν νὰ εἶναι εὐτυχισμένος;

— Και τί μπορῶ νὰ κάμω ἐγὼ; Μπορῶ νὰ τοῦ φέρω πίσω τὴ μητέρα του ἢ νὰ τὸν ἀγαπῶ ἐγὼ;

— Και γιατί ὄχι;

— Ν' ἀγαπῶ τὸ Ντοντό; Μὰ τί λές, Εύα; Εἶναι δυνατό αὐτό; Ἐσὺ δηλαδὴ ἀγαπᾷς τοὺς σκλάβους σου;

— Ναι, τοὺς ἀγαπῶ ἀληθινά.

— Τί παράξενο!

— Μὰ ἡ Γραφή δὲ λέει, ὅτι πρέπει ν'αγαποῦμε ὄλο τὸν κόσμο;

— Ἄ, ἡ Γραφή! Ἐ, βέβαια, γράφει πολλὰ τέτοια, ἀλλὰ ποὺς κάθεται τώρα νὰ τὰ ἐφαρμόζει αὐτά!

Ἡ Εύα δὲν μίλησε. Τὰ μάτια της ἔμειναν μιά στιγμή ἀκίνητα σὰ νὰ δνειρευόταν. Ἰστέρα εἶπε:

— Ὅπως νάναι, ἀγαπητέ μου ἔξεδελφε, σὲ παρακαλῶ πολύ ν'αγαπᾷς τὸ Ντοντό και νάσαι καλὸς μαζί του. Θὰ τὸ κάμεις αὐτό, ἂν θέλεις νὰ μοῦ δείξεις πὸς μ' ἀγαπᾷς.

— Για νὰ σοῦ δείξω πὸς σ' ἀγαπῶ, θὰ ἔκανα ὅ,τι κι' ἂν μὸλλεγες, γιατί εἶσαι ἡ καλύτερη ἔξεδελφούλα πὸ μποροῦσε νάχει κανείς.

Ἡ Εύα ἄκουσε αὐτὸ τὸ κομπλιμέντο

μὲ ὄλη της τὴν ἀπλότητά κι' ἀποκρίθηκε χαρούμενα:

— Τί καλά πὸς σκέπτεσαι ἔτσι, ἀγαπητέ μου Ἐνρικ. Ἐλπίζω ὅτι δὲ θὰ ξεχάσεις τὴν ὑπόσχεσή σου.

Τὸ κοῦδούνι τοῦ γεύματος ἀκούστηκε ἐκείνη τὴ στιγμή κι' ἡ συνομιλία τῶν παιδιῶν ἔμεινε στὴ μέση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'

Θλιβερά προαισθήματα

Σὲ δύο μέρες ὁ Ἄλφρέδος κι' ὁ Αὐγουστίνος Σαίν Κλάρ χωρίστηκαν. Ἡ ἐπίσκεψή τοῦ ἔξεδελφου εἶχε κούρασει τὴν Εύα περισσότερο ἀπὸ τὴν ἀδοξαμία τοῦ παιδιοῦ της. Τοῦ κάκου πολεμοῦσε ἡ μὲς Ὀφηλία νὰ ξυπνήσει μέσα στὴν καρδιά της τὴ μητρική φροντίδα.

— Ἐγὼ δὲν βλέπω νάχει τίποτα τὸ παιδί, ἔλεγε. Παίξει και πηδᾷ ὄλη τὴν ἡμέρα.

— Μὰ βήχει...

— Κι' ἔστερα; Ἀπὸ μικρὸ παιδάκι ἐγὼ ἔχω βήχα, και στὴν ἡλικία της Εύας μὲ περνοῦσαν γιὰ φθισική. Ὁ βήχας της Εύας δὲν ἔχει καμμιά σημασία.

— Μὰ ἀδυνατίζει, κι' ἡ ἀναπνοή της γίνεταί ὄλοένα και πὸς δύσκολη.

— Τὰ ἴδια εἶχα κι' ἐγὼ κάμποσα χρόνια. Εἶναι νευρικό.

— Μὰ τὴ νύχτα ἰδρώνει πολύ.

— Και μένα μοῦ συμβαίνει αὐτὸ συχνότατα. Τὰ νυχτικά μου πολλές φορές μουσκέονται ἀληθινά.

— Ἐτσι πιά ἡ μὲς Ὀφηλία ἀποφάσισε νὰ σωπάσει.

Ἄν ὅπως ἡ ἀρρώστεια της Εύας ἔγινε φανερὴ κι' ὁ γιατρός εἶπε ὅτι ἔπρεπε νὰ τὴν προσέξουν, τότε πιά ἡ Μαρία ἀλλάξε τόνο. Τῷ ξέρε, ἔλεγε, ὅτι της ἦταν γραφτὸ νὰ εἶναι ἡ πὸς δυστυχισμένη μάνα. Μὰ τὴν τόσο ἀσχημὴ ὑγεία της, ἔπρεπε νὰ βλέπει τὸ μονάκριβὸ της παιδί νὰ κατεβαίνει σιγά-σιγά στὸν τάφο. Κι' ἡ Μαρία βρήκε ἀφορμὴ τὴν καινούργια αὐτὴ δυστυχία, γιὰ νὰ τυραννέι περισσότερο ἀπὸ πρῶτα τὴν κακομοίρα τὴ Μάμμου, ὄλη τὴ μέρα κι' ὄλη τὴ νύχτα.

— Μὴ μιλάς ἔτσι, Μαρία, της ἔλεγε ὁ Σαίν Κλάρ. Δὲν πρέπει νὰ χάνουμε κάθε ἐλπίδα.

— Μὰ ἐσὺ δὲν εἶσαι μάνα και δὲ θὰ νιώσης ποτε τὰ αἰσθήματά μου.

— Καλά! Μὰ μὴ μιλάς σὰ νὰ ἦταν πιά ἀπελπισία!

— Σὺ εἶσαι ἔγγονιαστος κι' ἀδιάφορος και δὲ συγγενεῖσαι νὰ βλέπεις τὸ μονάκριβο παιδάκι μας σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση. Ἐμένα ὅμως αὐτὸ θὰ μὲ πε-

θάνει, ἔστερα ἀπὸ τόσα πὸς ἔχω ὑποφέρει.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὸς ἡ Εύα ἔχει ἀρκετὴ εὐπάθεια. Ἡ ἀνάπτυξή της ἦταν πολλὸ ἀπότομη και πρόωρη. Ἡ κατάσταση της εἶναι βέβαια ἀνησυχητική, ἀλλὰ ἡ τωρινὴ κόπωση της φαντάζομαι πὸς εἶναι παροδική. Κουράστηκε πολλὸ μὲ τὸν ἔξεδελφὸ της.

— Τί καλά πὸς μπορεῖς και τὰ βλέπεις ὄλα ρόδινα! Χαρὰ σ' ἐκείνους πὸς σοῦ μοιάζουν και δὲν ἔχουν τὴ δική μου εὐαισθησία. Μακάρι νὰ ἦμουν ἔτσι κι' ἐγὼ, νὰ μὴ γονιάζομαι γιὰ τίποτα!

Σὲ λίγες ἑβδομάδες ἡ ὑγεία της Εύας βελτιώθηκε πολύ. Μὰ ἦταν μιά ἀπὸ τίς ἀπατηλές ἐκείνες βελτιώσεις, πὸς παρουσιάζει ἡ ὑποὸλη ἀρρώστεια ἀκόμη κι' ἔταν τὸ θῦμα της εἶναι κοντὰ στὸν τάφο. Ἡ Εύα βγήκε πάλι στὸν κήπο και τὸ γέλιο της ἀντήχησε παντοῦ, κι' ὄλοι πιά πίστεψαν πὸς ἦταν καλά. Μόνο ὁ γιατρός κι' ἡ μὲς Ὀφηλία δὲν γελᾶστηκαν.

Τὸ πὸς περίεργο ὄμως ἦταν, ὅτι ἡ ἔδεια ἡ Εύα εἶχε προαισθήματα. Αἰσθανόταν μὲ μιά προφητικὴ βεβαιότητα, ὅτι ὁ οὐρανὸς ἦταν κοντὰ. Και μόνο ἡ θλίψη τῶν δικῶν της τὴν ἔθλιβε.

Δὲν εἶχε μέσα της καμμιά λύπη, δταν συλλογιζόταν ὅτι μποροῦσε νὰ πεθάνει. Ἡ τρυφερὴ καρδιά της εἶχε ἀγαπήσει τὸ Χριστὸ τόσο ἀληθινά, ὥστε ἦταν σάν ἕνας ἄγγελος, πὸς χαίροταν γιὰ τὴ πηγαινε πίσω στὸ βασίλειό του. Λυπόταν ὄμως γιὰ κείνους πὸς θάφινε πίσω της, ἰδίως γιὰ τὸν πατέρα της, γιατί τὸν νοιωθε πὸς ἐκείνος τὴν ἀγαποῦσε πάνω ἀπὸ κάθε τι.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΑ ΓΕΝΕΘΙΑ ΤΗΣ ΠΕΤΡΟΥΛΑΣ

Μιά βραδιά—της εἶπαν— ἔχεις γεννηθεῖ, δὴ και πέντε χρόνια μὰ νὰ θυμηθῇ ὄσο κι' ἂν πασχίσει διόλου δὲν μπορεῖ φαίνεται πὸς τότε θάτανε... μικρή.

Ὅμως πρέπει νάταν —λέει στοχαστικά— μιά βραδιά σάν τούτη μ' ἄφθονα γλυκά, μὲ λουλούδια πλήθος και, σ' ὄρατα κουτιά κοῦκλες στολισμένες μὲ μεταξωτά.

Τότε, σάν και τώρα, θάχαν ὄλοι ἔρθει, κι' ὄλοι σάν ἀπόψε θάχαν εὐχηθεῖ, οἱ γονιοί, οἱ κακπούδες, φίλοι, συγγενεῖς: Νὰ μᾶς τῆσης χίλια χρόνια, δεσποινίς!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΓΙΟΥΑΝΗΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΞΙΔΙΟΤΙΚΟ ΜΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ

ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΤΟΥ GREUSE ΚΑΙ ΤΑ ΦΤΩΧΟΠΑΙΔΑ ΤΟΥ MURILLO

(ΠΙΝΑΚΕΣ ΣΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΤΟΥ ΛΟΥΒΡΟΥ)

Τὰ κορίτσια τοῦ Greuse θὰ τὰ ἴδης νὰ κρατοῦν στὰ χέρια τους δύο λευκά περιστέρια ἢ ἕνα μικρὸ, ὄρατο ἀρνάκι. Σ' ἄλλους πίνακες θὰ τὰ ἴδης νὰ μὴ κρατοῦν τίποτα νὰ σὲ κοιτοῦν μόνο μ' ἕνα γλυκὸ, λυπημένο βλέμμα. Κι' εἶναι κορίτσια δώδεκα χρονῶν ἢ λίγο μεγαλύτερα μ' ὄλοξανθὰ μαλλιά και μιάν ἐπιδερμίδα τόσο λευκή και τόσο ἀδρῆ, πὸς ἀπορεῖς πὸς τὴν κατάφερε ὁ ζωγράφος.

Κι' εἶναι ὄλλα τόσο μικρὰ και τόσο χλωμά, πὸς πρέπει νὰ τὰ λυπᾶσαι, νὰ τὰ λυπᾶσαι πολύ, ἂν σκεφθῆς ὅτι μπορεῖ νὰ εἶναι χωρὶς μαμμά. Κρατοῦνε στὰ χέρια τους ἕνα μῆλο ἢ μιά κοῦκλα, πὸς εἶναι ὄλη τους ἡ χαρὰ.

Μὰ περισσότερο ἀπ' ὄλα πρέπει νὰ λυπηθῆς τὴ μικρούλα μὲ τὴ σπασμένη στάμνα. Φτωχοπούλα νερακουβαλήτρα, πὸς θὰ γυρίση στὸ σπίτι πὸς θὰ τὴ μαλώσουν σκληρά, πὸς θὰ τὴ δειροῦν και θὰ τὴν ἀφίσουν νὰ κλάψη;...

Τὰ φτωχοπαῖδα τοῦ Murillo εἶναι πουλιὰ χωρὶς φωλιά.

Εὐπόλητα ἢ μὲ χιλιτροπημένα παπούτσια, χωρὶς καπέλλο, μὲ σχισμένα ρουχαλάκια, τριγυρνᾶνε ὄλη μέρα δὴ κι' ἔχει. Ἀλλὰ πουλᾶνε φροστὰ κι' ὄλλα γυρίζουν ἄσκοπα στοὺς δρόμους. Δὲν εἶναι ὄμως καθόλου λυπημένα. Κάτι θὰ βροῦνε τὸ μεσημέρι γιὰ νὰ φᾶνε και κάποια γωνιά θὰ βρεθῇ τὸ βράδυ γιὰ νὰ κοιμηθοῦνε, τὸ ἕνα κοντὰ σ' ἄλλο γιὰ νὰ μὴν κρυώνουν.

Ἀπὸ πὸς ἔρχονται, πὸς πηγαίνουν, πὸς βρέθηκαν ἄξαφνα μέσα στὸ μάλον αὐτὸν κόσμο, οὔτε ξέρουν, οὔτε βασανίζονται νὰ τὸ βροῦν.

Τὶ ξέρουν τὰ πουλιὰ πὸς πετοῦν ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο ἢ κάθονται στὴ σειρά, πάνω στὰ τηλεφωνικὰ σύρματα, και καλαΐδουν;

Θὰ τὰ ἴδης νὰ παίζουν τὰ ζάρια ἢ νὰ κουβεντιάζουν τὴ νύχτα μὲ τ' ἀστέρια. Ἀπλώνουν τὸ δάχτυλό τους και τὰ μετροῦν. Μὰ γρήγορα χάνουν τὸ λογαριασμὸ και τ' ἀφίνουν. Κάποτε βλέπουν ἕνα πεφτάστερο νὰ διαγράφει στὸν οὐρανὸ μιά φωνεϊνὴ ἀχτίνα και νὰ σβύνεται στὴ στιγμή. Ξέρουν τότε πὸς ἂν προφτάσουν νὰ ποῦνε μιά ἐπιθυμία τους, θὰ ἐκπληρωθῇ. Μὰ τὴ στιγμή ἐκείνη ξεχνοῦνε πάντα ποιά εἶναι ἡ μεγαλύτερή τους ἐπιθυμία, κι' ὄσο νὰ σκεφτοῦν μιάν ἄλλη, τὸ πεφτάστερο ἔχει σβύσει.

Ἐτσι περνοῦν τίς μέρες τους και τὰ βράδια τὰ φτωχοπαῖδα, πὸς βλέπουμε ζωγραφισμένα στοὺς ζωντανούς πίνακες τοῦ Murillo.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

Τ' ΑΡΚΟΥΔΑΚΙΑ ΠΡΟΣΚΟΠΟΙ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Η'.

— Ψευτοπόλεμο κάναμε, δὲν περᾶζει! εἶπε γιὰ παρηγοριά ἕνας πρόσκοπος ἀπὸ τοὺς νικημένους.

— Ὅσο γι' αὐτό, βέβαια πὸς δὲν εἶμασ' ἔχθροι! εἶπε ὁ Ἀστρονόμος.

— Κι' οὔτε σεῖς πρέπει νὰ μᾶς κρατήσετε κάρια, οὔ' ἔμεις, πρόσθεσε ὁ Κοκκινέλης.

— Ἐπειτα, εἶπε ἕνας ἄλλος πρόσκοπος τοῦ κ. Προβοσκίδα, ἔννοια σας και θάρθῃ κι' ἡ δική μας ἢ σειρᾶ, νὰ σᾶς νικήσουμε.

— Αὐτό, πάλι, θὰ τὸ ἴδουμε, εἶπε ὁ Κοκκινέλης.

— Δόστε τώρα τὰ χέρια! πρόσταξε ὁ ἀρχηγὸς κ. Ἀρκουδάκης, δίνοντας πρῶτος τὸ χερί του στὸν ἀρχηγὸ κ. Προβοσκίδα.

Τὸ ἴδιο ἔκαναν κι' οἱ πρόσκοποι, φιλικώτατα.

— Ζήτω οἱ «Μπανάνες» κι' ὁ κ. Προβοσκίδας! φώναζαν τώρα οἱ «Μέλισσες» εὐγενικά.

— Ζήτω οἱ «Μέλισσες» κι' ὁ κ. Ἀρκουδάκης! φώναζαν κι' οἱ «Μπανάνες» θέλοντας και μὴ.

Και χωρίστηκαν. Οἱ νικημένοι ἔμειναν στὸ στρατόπεδό τους, νὰ ἐξακολουθήσουν τὰ γυμνάσια, κι' οἱ νικητές, μὲ χαρὰ και μὲ καμάρι, γύρισαν στὸ δικὸ τους.

Ἐκεῖ, ὁ Χοντρούλης ζήτησε ἀπὸ τὸν ἐνωμοτάρχη του ἄδεια δύο ὄρων, γιὰ νὰ κατεβῇ στὴν πόλη ὅπου εἶχε κάποια δουλειὰ.

— Πήγαινε, τοῦ εἶπε ὁ ἐνωμοτάρχης, ἀλλὰ μὴν ἀργήσης. Και μιά πὸς πηγαίνεις στὴν πόλη, δόσε τὴν εἶδηση στοὺς πολῖτες πὸς στὴν πρώτη μάχη νίκησε τὸ σῶμα μας.

Ἄλλο πὸς δὲν ἤθελε κι' ὁ Χοντρούλης. Φιάνοντας στὴ Ζωούπολη, ὅποιον βρισκε τὸν σταματοῦσε γιὰ νὰ τοῦ δώση τὴ μεγάλη εἶδηση:

— Τὰ μάθατε; Ἐμεις οἱ «Μέλισσες» νικήσαμε τίς «Μπανάνες»!

— Μπᾶ; μπᾶ;... Για πὸς μας τα λοιπόν, πὸς ἔγινε αὐτό;

Νά, ἔτσι και ἔτσι. Κι' ὁ Χοντρούλης διηγόταν σ' ὄλους τὰ καθέκαστα τοῦ αἰφνιδιασμοῦ. Μικροὶ και μεγάλοι τὸν ἀκούγαν μὲ μάλου ἔνδιαφέρον, τὸν τριγύριζαν, τὸν ξαναρωτοῦσαν, τὸν χείδευαν στὸν ὄμο και τοῦ ἔλεγαν:

— Μπαρᾶ, παλιμάρι! Ἐτσι και στὸν ἀληθινὸ πόλεμο! Πάντα νικητής!

Ἦταν νικητής! Τοῦ φαινόταν τώρα πὸς ἡ νίκη ἦταν ὄλη δική του, πὸς αὐτὸς μόνος του εἶχε νικήσει τίς «Μπανάνες», κι' οἱ δύο ἐκείνες ὄρες πὸς πέρασε στὴν πόλη, ἦταν γιὰ τὸν Χοντρούλη ὄρες δόξας ἀληθινῆς.

Ἄλλὰ,— ὡς τὸ ποῦμε κι' αὐτὸ πρὸς τιμὴ του,— ἡ δόξα δὲν τὸν ἐμείνησε. Ἐκαμε σωστὰ και τὴ δουλειὰ του, δηλαδὴ ἕνα θέλημα της μητέρας του, πὸς δὲν εἶχε νὰ στειλῇ ἄλλον (γι' αὐτὸ εἶχε πάρει τὴν ἄδεια ὁ μικρὸς πρόσκοπος). Και τὴ στιγμή πὸς ἡ ἄδεια αὐτὴ τελείωσε,— μετὰ δύο ὄρες ἀκριβῶς,— βρισκόταν πάλι στὸ στρατόπεδό του, στὸ καθήκον του. Μπαρᾶ τοῦ Χοντρούλη!

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ (Ἀκολουθεῖ)

Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΤΟΥ ΚΑΤΗ

ΑΝΑΤΡΟΑΙΤΙΚΟΣ ΜΥΘΟΣ

"Ολοι οι κάτοικοι της Βαγδάτης έλεγαν μ' ένα στόμα και με μία φωνή, πως στη γη την οικουμένη δε βρισκόταν άλλος άνθρωπος πιο δίκαιος από τον Κατή τους γιατί κι εκείνος που έβρισκε το δικό του απ' αυτόν, κι εκείνος που τόχανε, έμναν ευχαριστημένοι κι οι δυο με το παραπάνω.

Πες ο ένας, πες ο άλλος για τη δικαιοσύνη αυτού του Κατή, άρχισε να γίνεται λόγος και στην Πόλη, ώσπου έφτασε και στ' αυτά του Σουλτάνου και τόσο του κινήθηκε η περιέργεια, που αποφάσισε να πάη μόνος του εκεί και να ιδη αν ήταν αληθινά αυτά που έλεγαν. Φόρεσε λοιπόν ρούχα που να φαίνεται σαν έμπορος, καβάλλησε ένα περίφημο αραβικό άλογο και ξεκίνησε για τη Βαγδάτη.

Καθώς κοντοζύγωνε σ' αυτήν, τον απάντησε στο δρόμο ένας μεσόκοπος Έβραϊός, τον χαιρέτησε και τον ρώτησε κατά που πήγαινε, και άμα τήμαθε, τον παρακάλεσε να τον άφιση να καθαλλήση στα καπούλια του άλλου του γιατί ήταν κουρασμένος ο Σουλτάνος και λυπηθήκη και τον άφισε να καθαλλήση.

Ύστερα από λίγο έφτασαν στη Βαγδάτη κι έκαναν να μπουν στο πρώτο χάνι που βρέθηκε μπροστά τους, για ν' άφιση ο Σουλτάνος τάλογό του. Άξαφνα όμως ξεπήδησε ο Έβραϊός, άρπαξε το άλογο από το χαλινάρι και, τρέχοντας ίσια στο Χατζή, του φώναξε:

— Αι, Χατζή! θ' αράφω εδώ το άλογό μου, κείταξε να το περιποιηθής και θ' αε καλοπληρώσω.

Ο Σουλτάνος, που είχε μείνει ακόμη καθάλα, σαν άκουσε τα λόγια του πονηρού Έβραίου, φώναξε δυνατά:

— Το άλογο είναι δικό μου!

Μά ο Έβραϊός ξαναείπε ήσυχα:

— Μην τον άκουσ τί σου λέει αυτός είναι ένας στρατοκόπος, που τον βρήκα στο δρόμο, και σαν μου είπε πως ήταν κουρασμένος, τον λυπηθήκη, ξεκαθάλησα εγώ να ξεμουδιάσω, και τον άφησα να καθαλλήση για να ξεκουραστή.

— Βρέ, δικό μου είναι τ' άλογο! φώναξε ο Σουλτάνος, αναφοκοκινίζοντας.

— Όχι, δικό μου είναι! τον αντίκοψε ο Έβραϊός.

Σε λίγο δεν άκούγονταν τίποτ' άλλο μέσ' στο χάνι, από τη λέξη δικό μου, που τη λέγανε φωναχτά και θυμωμένα ο Σουλτάνος κι ο Έβραϊός μαζί, και κοντεύανε να πιαστούνε και στα χέρια.

Τότε ο Χατζής, μπαίνοντας ανάμεσά τους, τους ξεχώρισε και τους είπε:

— Μή μαλώνετε έτσι έμεις εδώ έχουμε έναν Κατή τόσο δίκαιο, που με την άπόφασή που βγάξει, χωρίζει και την τρίχα στα δυο! άφήστε τ' άλογο σε

μένα και πηγαίνετε σ' αυτόν να σας λύση τη διαφορά.

— Μπράβο, να πάμε! λέει ο Σουλτάνος, χαρούμενος κι ευχαριστημένος από μέσα του, που σύνταχα του βρέθηκε άφορμή να δοκιμάση στον έαυτό του τη δικαιοσύνη του Κατή.

— Αμα έφτασαν στο δικαστήριο, βρήκαν κι άλλους, που είχαν πάει εκεί να δικαστούνε, κι έτσι ο Σουλτάνος, ως που ν' άρθη η σειρά του, έβλεπε κι άκουγε πως έδικάζε ο Κατής.

Πρώτη δίκη ήταν ενός χριστιανού χασάπη, κι ενός Έβραίου άγοραστή.

— Εγώ, Κατή μου, άρχισε ο χασάπης, έπούλησα σήμερα το πρωτό κρέας σ' αυτόν τον Έβραίο σαν μου το πλήρωσε κι έβγαλα τη σακκούλα μου να το δώσω τα ρέστα, μου την άρπαξε από τα χέρια φωνάζοντας πως είναι δική του.

— Και βέβαια δική μου ήταν, είπε ο Έβραϊός, άμα πήρα το κρέας κι έβγαλα τη σακκούλα μου να το πληρώσω, μου την πήρε ο χασάπης λέγοντας πως είναι δική του.

— Καλά, είπε ο Κατής άμα άκουσε αυτά, άφήστε εδώ τη σακκούλα, και έλατε ύστερα από δυο μέρες.

Κατόπι παρουσιάστηκαν ένας γραμματικός κι ένας σκουπιδιάρης, που φιλονεικούσαν για μι' αχανούμισσα, λέγοντας καθένας τους πως η γυναίκα ήταν δική του.

— Καλά, είπε και σ' αυτούς ο Κατής, φέρ' τε μου τώρα εδώ τη γυναίκα, και σείς να χωρίσετε σε δυο μέρες να πάρете το δικό σας.

Όταν ήρθε η σειρά του Σουλτάνου και του Έβραίου και είπανε για τη διαφορά τους, ο Κατής ρώτησε να του πουν σε τίνας χάνι είχαν άφισει το άλογο. Και άφοι τήμαθε, είπε και σ' αυτούς να παρουσιαστούν μπροστά του ύστερα από δυο μέρες.

— Αμα ξαναπήγαν ο Σουλτάνος και ο Έβραϊός να μάθουν την άπόφασή, και περιμέναν πάλι τη σειρά τους, άκούσαν τον Κατή που φώναζε το χασάπη, του έδωκε τη σακκούλα και διέταξε να δώσουν στον Έβραίο τριάντα ξυλιές.

— Έπειτα έδωσε στο γραμματικό τη φιλονεικούμένη γυναίκα και διέταξε να δώσουν το σκουπιδιάρη πενήντα ξυλιές.

Σαν ήρθε η σειρά του Σουλτάνου και του Έβραίου, ο Κατής τους είπε:

— Έλατε μαζί μου, να πάμε να δούμε το άλογό σας, που το έχω σ' ένα κοντινό χάνι.

— Αμα έφτασαν στην πόρτα του, ο Κατής έδειξε στον Έβραίο το μέρος που ήταν μερικά άλογο και τρώγανε σανό, και του είπε:

— Μπορείς να μου δείξης ποιά απ' όλα είναι το άλογό σου;

— Νά, αυτό έχει, είπε κομπιαστά ο Έβραϊός δείχνοντας ένα άλογο.

Τότε ο Κατής, γυρίζοντας στο Σουλτάνο, τον ρώτησε:

— Έσύ το γνωρίζεις ποιά είναι το άλογό σου;

— Τι λές, Κατή μου; το άλογό μου δε γνωρίζω; φώναξε κείνος θαρρετά και δυνατά.

Στο άκουσμα της φωνής του Σουλτάνου, ένα άλογο σταμάτησε να τρώη, γύρισε το κεφάλι του κατά το μέρος του άφέντη του και χλιμντρίσε χαρούμενα.

— Αμέσως ο Κατής, χωρίς να ξετάση τίποτε άλλο, έδωσε το άλογο στο Σουλτάνο και διέταξε να δώσουν στον Έβραίο εκατό ξυλιές.

— Ο Σουλτάνος, άφοι ευχαρίστησε τον Κατή για την άπόφασή του αυτή, τον παρακάλεσε ύστερα, επειδή ήταν ξένος καθώς είχε, να του έλεγε πως ανακάλυψε ότι η σακκούλα ήταν του χασάπη και η γυναίκα του γραμματικού, που και οι ξυλοφορτωμένοι το παραδέχτηκαν με σκυμμένο το κεφάλι.

— Όσο για τη δική μου υπόθεση, πρόσθεσε, δε σε ρωτώ, γιατί το καταλαβαίνω σκέφθηκες λογικά, πως το άλογο θ' α χλιμντρίσε στη φωνή του άφέντη του.

— Άφοι έχεις την περιέργεια — που σου την συγχωρώ γιατί είσαι ξένος — του είπε με καλοσύνη ο Κατής, μάθε το. Έβγαλα απ' τη σακκούλα τα γρόσα και την έβαλα από βραδύς μέσα σ' ένα κάδο με λίγο νερό. Το πρωτό είδα πως η κορφή του νερού ήταν λιγδωμένη. Άπ' αυτό κατάλαβα πως η σακκούλα ήταν του χασάπη, που τα χέρια του είναι πάντα λερωμένα από τα κρέατα και τα ζώγια που πιάνει, ενώ αν ήταν του Έβραίου, το νερό μπορούσε να ήταν βρώμικο, μα όχι λιγδωμένο έτσι.

Τη φιλονεικούμένη πάλι γυναίκα, σαν την πήγα στο σπίτι μου, ανακάτεψα όλα τα χαρτιά και τα καλέμια που έχω στο τραπέζι μου, κι είπα της γυναίκας μου να τη βάλη να μου σκουπίση και να μου συγυρίση το γραφείο μου. Όταν το είδα ύστερα από το συγύρισμά της, όλα τα πράγματά μου ήταν βαλμένα σε τάξη. Έτσι κατάλαβα, πως μόνο μι' γυναίκα γραμματικού θ' α μπορούσε να συγυρίση τόσο καλά ένα γραφείο, ενώ αν ήταν γυναίκα σκουπιδιάρη, μόνο σκούπισμα θ' α ήξερε.

— Εγώ του λέει τότε ο Σουλτάνος, άκουσα να γίνεται λόγος για τη δικαιοσύνη σου στην Πόλη, κι απ' εκεί ξεκίνησα ξεπίτηδες κι ήρθα εδώ να ιδω μόνος μου αν το άκουσμα ήταν αληθινό. Τώρα που το είδα, ζήτησέ μου τι χάρη θέλεις και θ' α την έχης. Είμαι ο Σουλτάνος.

— Ο Κατής ξαφνιάστηκε κι άμέσως

ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΑΕΡΟΠΟΡΟΙ ΣΤΟ ΒΟΡΕΙΟ ΠΟΛΟ

Μυθιστόρημα από NORBERT SEVESTRE

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Από το άλλο μέρος όμως, η άπογοήτευση του Τζάκ ήταν μεγάλη, όταν είδε πως το έλικητρο δεν διευθυνόταν προς το μέρος που ήλπιζε. Είχε την ιδέα πως το καταυλισμό τους και πως έτσι θα συναντούσε τους συντρόφους του. Μά ο Έσκιμώος διευθυνόταν ίσια προς τον βροιά και διατήρησε την κατεύθυνση αυτή επί πολλές ώρες.

— Επιτέλους ο Τζάκ διέκρινε το δεύτερο μπαλλονάκι που ταλαντευόταν στον άέρα, δεμένο μ' ένα σπάγγο που κρατιόταν με μι' πέτρα από το έδαφος. Αυτό το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό έβγαζε σε πολλές σκέψεις τον Κιντ. Αυτά τα μπαλλονάκια που είχαν ένα τέτοιο βαρίδι, δεν μπορούσαν να έρχονται από πολύ μακριά. Εκείνα που είχαν πετάξει στην Σπιτσεβέργη, δεν είχαν κανένα βαρίδι δεμένο στην άκρη τους. Λοιπόν δεν μπορούσε να πρόκειται για κανένα από εκείνα, φερμένο ως εδώ απ' τον άέρα.

— Ο Σίγκλοο κράτησε το έλικητρο σε αρκετή άπόσταση από το μπαλλονάκι εκείνο του διαβόλου, και άφησε στον Κιντ την φροντίδα να μαζέψη το καλό ή κοκό πνεύμα του άέρα και να επισύρη την όργη του στο δικό του το κεφάλι. Αυτό όμως δεν ήταν διόλου εύστοχο για το Τζάκ, παρ' προτιμούσε βέβαια να ξετάση μόνος του το μπαλλονάκι προτού να το έχη άγγξει κανένας άλλος πριν.

— Άρχισε λοιπόν να βγάξει πρώτα την πέτρα από το χιόνι που ήταν αρκετά βαθιά χωμένη. Και άμέσως τα μάτια του έπεσαν σ' ένα κομματάκι χαρτί που ήταν διπλωμένο στα τέσσερα κι ήταν δεμένο στην πέτρα μ' ένα σπάγγο. Έχωσε το χαρτί στην τσέπη του και κρατώντας το μαλλόνι από το σπάγγο, πλησίασε τον Σίγκλοο που τον παρατηρούσε με περιέργεια ανάμικτη με δυσπιστία.

— Έσύ χαρτί; τον ρώτησε ο Έσκιμώος. — Ω, σκέφθηκε ο Τζάκ. Τίποτε δεν μπορείς να κρύψης απ' αυτούς τους ανθρώπους. Τίποτε δεν τους ξεφεύγει. — Και βέβαια έχω ένα χαρτί, απάντησε στον Έσκιμώο. Μήπως και το άλλο μπαλλονάκι είχε κανένα παρόμοιο; — Ο Σίγκλοο δυσκολεύτηκε πολύ ως που να καταλάβη την έρώτησή αυτή, ώστόσο χάρις στην έκφραστική μμικτή του Κιντ μπόρεσε στο τέλος ν' αντιληφθη τι τον ρωτούσαν. Με λόγια και με χειρονόμιες εξήγησε κι αυτός στον Κιντ ότι πραγματικώς εκείνοι που είχαν ανα-

καλύψει το πρώτο μπαλλονάκι, είχαν φέρει μαζί τους και κάποιο χαρτί, μά ότι το χαρτί αυτό το είχε κάψει ο άγκυκός γιατί το θεωρούσε καταραμένο.

— Ο βλάκας! μουρμούρισε ο Κιντ. Μάθε για να ξέρης, φίλε μου, πως δεν πρέπει ποτέ να καταστρέφης ένα χαρτί προτού να ιδής τι γράφει μέσα. Αυτό είναι κανών απαράβατος.

— Όχι καλό; ρώτησε ο Σίγκλοο που δεν ένοιωθε γρ' απ' όλα εσα του λέγε ο Κιντ.

— Σταόσο μι' στιγμή. Τα μάτια μου πόνεσαν από την άντηλιά. Περιέμενε να βάλω τα γυαλιά μου.

— Ο Κιντ έβαλε τα γυαλιά του κι έβγαλε το χαρτί απ' την τσέπη του άφοι πρώτα στερέωσε το σπάγγο του μπαλλονιάς δένοντάς το στο έλικητρο.

— Μι' ειδοποίηση; είπε ξεδιπλώνοντας τα μιστηριώδες χαρτάκι. Καλέ δχι. Είναι κάλεσμα για βοήθεια!

Το μπαλλίετο είχε γραφεί πριν από τρεις μέρες κι είχε γραμμένες με μολύβι αυτές τις λέξεις:

«Χαρόμαστε! Βοήθεια!»

— Αχιλλέας Αντρεϊωμένος.

Αυτό ήταν όλο. Μά ακριβώς η λακωνικότητά της δεν έκανε πιο άπελπιστική και πιο παθητική αυτή την επίκληση; Ο Κιντ τώρα γνώριζε ότι ήθελε να μάθη, χωρίς όμως να μάθη τίποτε καινούργιο. Μήπως δεν ήταν βέβαιος από πριν πως τα μπαλλονάκια αυτά προερχόταν από το «Λίμπερτυ» μι' και είχαν γραμμένο τ'ονομά του επάνω τους; Και μήπως είχε ποτέ την παραμικρή άμφιβολία πως το άερόπλοιο, άφοι είχε κάψει τις άγκυρές του, φερόταν προς την καταστροφή; Μολαταύτα δεν ήθελε να έγκαταλείψη κάθε έλπίδα.

— Άλλά τώρα με τα χαρτάκι αυτό στα χέρια, που ήταν χρονολογημένο από την ήμερα της τραγικής εξαφάνισής του άερόπλοιου, ποιά έλπίδα μπορούσε να έχη ακόμη; «Χαρόμαστε!» Δεν ήταν άρκετά θετικό αυτό;

— Όχι καλό; ξαναρώτησε ο Σίγκλοο.

— Όχι, φίλε μου. Καθόλου καλό τούτη τη φορά!

— Η θλίψη του κι η κατάπτωσή του έπεισαν τον Έσκιμώο για την άπόλυτη ελικρινειά του. Κι ο Σίγκλοο δεν έχασε στιγμή. Άρπαξε ένα σουγιά κι έκοψε το σπάγγο του μπαλλονιάς για ν' απαλλαγη από μι' τόσο γρουσουζίκιη συντροφιά. Κι η γρηγοράδα με την οποία ύψώθηκε στον άέρα το μπαλλονάκι, τον έπεισαν πως έκανε καλά να ξεφορτωθη το κακοποιό εκείνο πνεύμα του άέρα.

(Από το βιβλίο της κ. Ζωής Σ. Φράγκου «Παιδικά Άναγνώσματα του Τελοστόη»).

— Χούη! Χούη! Έκαμε. Γυρίζουμε; — Όπως θέλεις, είπε ο Κίντ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ' — Ο Άγκων

Μ' έλο. πού ένοιωθε μεγάλη ήθική κατάπτωση, ο Κίντ, στο δρόμο της επιστροφής, συλλογιζόταν πώς έπρεπε να βρή ένα στρατήγημα για να κατορθώσει να ξεφύγει από τα χέρια των Έσκιμώων.

Δέν ένοιωθε καμιά έρεξη για να εξακολουθήσει να κάνει παρέα με τον Σίγκλο, κι' ακόμη λιγότερο με τον άγκυρο, πού οί τρόποι του δέν του άρεσαν καθόλου. Βέβαια, ούτε ο ένας ούτε ο άλλος τον είχαν κατομαχευθήσει. Μ' άραγε θα εξακολουθούσαν και στο μέλλον να του φέρνονταν με τον ίδιο τρόπο; Ο άνθρωπος πού είχε πληγώσει, δέν μπορούσε ναρθεί και να του ζητήσει λόγο για τό χαμένο του αυτί; Κι' ύστερα, εκτός απ' όλα τ' άλλα, ή μυρωδιά εκείνη μέσα στις σκηνές των Έσκιμώων ήταν πραγματικά άνοσηφόρη. Ο μικρός ένοιωθε άκόμη άναγούλα όταν τον θυμόταν, και συλλογιόταν με φρίκη πώς θα ήταν άναγκασμένος να ξεπλωθή στα βρωμερά στρώματά τους και να λάβει κι' αυτός μέρος στα γεύματά τους, να φάει φάρια όμά, ή ξύγκι φύκιας, και να πιη μουρουλόαδο ή λάδι από θαλάσσιο έλέφαντα.

Έπειτα ο Τζάκ ένοιωθε μεγάλη άνοσηφορία να συναντήσει τους φίλους του, τον Στέφενσον, τον Φονδιέλλ, τον Μπόμπ, να τους διηγηθή τις περιπέτειές του και να τους δείξει τά εύρηματά του. Τι θα λέγαν άμα θα διάβαζαν την άπεγομένη επίκληση του κ. Άχιλλέα Άντρεωμένου; Ο κατομοίρης ο κύριος Άχιλλέας! Κι' ο Κίντ τον φανταζόταν μέσα στη γενική παραζάλη, να κάθεται και να βροική άρκετή ψυχραιμία για να συντάσει τά λακωνικά αυτά μπιλλιετικά, πού τά έμπιστευόταν στα μπαλλόνια όπως ένας ναυαγός έμπιστεύεται τις τελευταίες του λέξεις σε μια μπουκάλα πεταγμένη στη θάλασσα. Μά την αλήθεια, ή ιδέα του κ. Άχιλλέα δέν ήταν καθόλου άσχημη. Πετώντας τά μπαλλόνια αυτά, έκανε σαν τον Κογτορεθιούλη. Δοκίμασε ν' αφήσει σημάδια στο δρόμο του, για να δείξει στους άλλους ποιά διεύθυνση έπρεπε ν' ακολουθήσουν. Ένα μοναχά ξεχνοσε: Πώς εκείνοι πού είχαν μείνει κάτω στη γή, δέν είχαν κανένα μέσο για να τρέξουν να βοηθήσουν τό «Διμπερτυ».

Όπως κι' αν είχαν τά πράγματα, ο Τζάκ άποφάσισε να εκτελέσει τό σχέδιό του της άποδράσεως τό ίδιο εκείνο βράδυ, μόλις θλοποκομιόνταν οι Έσκιμώοι. Βέβαια δέν ήταν ή έρεξη πού του έλειπε για να δοκιμάσει να τό σκάσει εκείνη την ίδια στιγμή.

(Ακολουθεί)

ΤΙ ΕΙΔΑ ΣΤΟΥΣ ΔΕΛΦΟΥΣ

Α.

Τό ταξίδι με τό βαπόρι και με τό αυτοκίνητο. — Από την Ίτέα στους Δελφούς. — Η φύση, τό χωριό. — Τό Μουσείο. — Οι άρχαιότητες. — Τά έρείπια του ναού

— Άλλος για τή «Μοσχάνθη», άλλος για τή «Μοσχάνθη»!

— «Αθήναι», έδω «Αθήναι», έδω!

Στό λιμάνι του Πειραιά. Βαρκάρηδες, χαμάληδες, λούστροι, αυτοκίνητα, καρτοτάκια, βάρκες, και στο βάθος ένα δάσος από κατέρτια και φουγάρα πού κιννίζον άδιάκοπα. Κι' οι ταξιδιώτες, μαζεμένοι στην προκυμαία, ζαλισμένοι κι' άλαλασμένοι από τό πλήθος και την όχλοσή, τραβιόνταν από δω κι' από κει από τον ένα και τον άλλο βαρκάρη. Ταξιδιώτες κι' έμεις, μπαίνουμε σε μια βάρκα και φθάνουμε στην «Δωρίδα», τό πλοίο πού θα μάς πάη στην Ίτέα, τό έπίνετο των Δελφών. Τό βαπόρι είναι γεμάτο κόσμος. Στο κατάστρωμα, στο καπνιστήριο, στην τραπεζαρία, δέν υπάρχει ούτε ένας πάγκος για να καθήσιν κανείς. Κι' όλοένα καταφθάνει καινούργιο πλήθος, βαρκαδιές-βαρκαδιές, μπουλούκια-μπουλούκια. Κι' έλοι για τό Δελφούς. Πάνε να ίδου την τρίτη Σειρά απ' τις γιορτές, τώρα πού διορθώθηκε ο καιρός, και ναπολαύσουν τή φύση με τή μαγιάτικη πανσέληνο. Ναι, μά πού θα χωρέσουν όλοι αυτοί; Πού θα κοιμηθούν; Πού θα περάσουν τις δέκα ώρες του ταξιδιού;

Όλοι οι πάγκοι και τά σκαμνιά του βαποριού είναι πιασμένα. Μά... τί είναι τούτο; Ένα σακκι με πατάτες; Περι-

Οί Δελφοί. Στο βάθος ο Κορναίος Κόλπος.

φημα! Ούτε τό καλύτερο σωμα δέν είναι τόσο άναπαυτικό. Έδώ θα περάσουμε τή νύχτα.

Ξεκινάμε. Άριστερά και δεξιά δυο φανάρια. Ένα πράσινο κι' ένα κόκκινο. Βγαίνουμε απ' τό λιμάνι. Στο μαύρο ούρανο ξεχωρίζουν πιδ μαύρα άκόμη τά βουνά της Άτικής, τά κρογιάλια της, τά νησάκια του Σαρωνικού. Τάστέρια φεγγολοβόν από ψηλά και χλιοκαθρεφίζονται στα κύματα. Μά την αλήθεια, έδω πάνω στο σακκι με τις πατάτες, δέν είναι χειρότερα απ' ό,τι μέσα στις στενές και άποπνιχτές καμπίνες.

Καλέ, τί είν' εκείνα τά φώτα πέρα μακριά; Ο Ίσθμος. Μπά, πότε φθάσαμε κιάλας; Μά δέν είναι και νωρίς. Έντεκάμισο. Πότε πέρασε ή ώρα!

Τό βαπόρι πηγαίνει τώρα άργότερα. Μά εξαφνα, ο Ίσθμος πού βρισκόταν μπροστά μας, βρέθηκε στο πλάι, και τώρα τον έχουμε πίσω μας. Καλέ, τί συμβαίνει; Γυρίζουμε πίσω; Όχι, μά μέσα στον Ίσθμο βρίσκεται άλλο βαπόρι πού έρχεται από την Πάτρα. Και επειδή δέν χωρούν δυο βαπόρια για να περάσουν μαζί, πρέπει έμεις να τό περιμένουμε κι' έντωματεζύ να κάνουμε βόλτες.

Ο πλοίαρχος γκρινιάζει, βρίζει, φωνάζει. Οί ώρες περνούν, ο Ίσθμος έλο και αλλάζει θέση, αλλά πάντα βρίσκεται μακριά μας.

Νά το τώρα τό βαπόρι. Τι μεγάλο πού είναι. Τό κατάστρωμά του όλοφώτιστο μά άδειο. Οί έπιβάτες κοιμούνται βέβαια. Εκεί δέν είναι συνωστισμός όπως σε μάς. Στο καλό! Καλό ταξίδι.

Νά τος τώρα ο Ίσθμος από κοντά. Η «Δωρίς» περνάει μέσα από τή Στερεά και την Πελοπόννησο. Τι μακρύς πού είναι! Και τί πανύψηλες και άπότομες οι πλευρές του! Μόλις διακρίνεται κανείς μια λουριδίτσα ούρανο από πάνω από τό κεφάλι του. Δεξιά κι' άριστερά, στα τοιχώματα, είναι ήλεκτρικοί λαμπτήρες. Μπροστά μας σχηματίζουν μια φωτεινή γραμμή, κι' εκείνο πού άφίνομε πίσω μας κάνουν άλλη μια πού όλοένα μεγαλώνει. Τό βαπόρι, περνώντας ανάμεσα από τό στενό πέρασμα, σηκώνει μεγάλα κύματα πού σπούν δεξιά κι' άριστερά με όπκόμφη βουή. Μπροστά μας, προς στην έξοδο του Ίσθμου, άνάμεσα άκριβώς από τις δυο πλευρές, διακρίνεται τό φεγγάρι κατακόκκινο πού γέρνει προς τή δύση του. Η ώρα είναι δύο μετά τά μεσάνυχτα.

Νά και ο Κορινθιακός. Μ' αυτός δέν είναι σαν τό Σαρωνικό. Έδώ φυσάει δυνατά, τό βαπόρι χορεύει πάνω στα κύματα, κι' οι ρομαντικοί έπιβάτες τρέχουν να κρυφθούν σπου-σπου. Άντίο, φιλόξενο σακκι με τις πατάτες! Τό κρύο είναι τόσο δυνατό, πού πρέπει να σ' έγκαταλείψουμε.

Και τώρα, μαζεμένοι στο καπνιστήριο, άλλοι χάρω καθισμένοι, άλλοι όρθοί, άλλοι με τό κεφάλι άκουμπισμένο στο τραπέζι, περνούμε ώρες άγωνίας περιμένοντας πότε να τελειώσει έπιτέλους τό μαρτυρικό αυτό ταξίδι. Μά να, αρχίζει να ξημερώνη. Ο ούρανος άσπρίζει, τά βουνά ξεχωρίζουν καλύτερα τώρα, κι' ή θάλασσα φαίνεται σα να ήμερεύει κι' αυτή. Στους άμοιρους και ταλαιπωρημένους ταξιδιώτες γυρίζει πίσω ή έλπίδα και τό θάρρος.

Ο ήλιος ξεπρόβαλε άχρωμος και θολός κι' αυτός σαν κόκκινος ήμισμένος ταξιδιώτης. Οί έπιβάτες της «Δωρίδος» κοιτάζονται μεταξύ τους, και τώρα με τό φώς της ήμέρας βλέπουν καλύτερα τά χάλια τους. Μαλλιά ξεχτενιστά, πρόσωπα χλωμά, μάτια μαύρα από την άύπνια.

Νά τό Γαλαξίδι. Δόξα σοι ο Θεός! φτάσαμε πιά. Σε μισή ώρα είμαστε στην Ίτέα. Δώδεκα ώρες σιωπές κράτησε τό ταξίδι της «Δωρίδος».

Στην Ίτέα γίνεται ή ίδια φασαρία πού έγινε και στον Πειραιά. Βάρκες πλησιάζουν, βαρκάρηδες φωνάζουν, έπιβάτες άλληλοσπρώχνονται, βαλίτσες κατεβαίνουν.

— Τό καλάθι, καλέ, πού είναι τό καλάθι;

— Τό χέρι σας, κύριε. Πηδήξτε, μη φοβάστε.

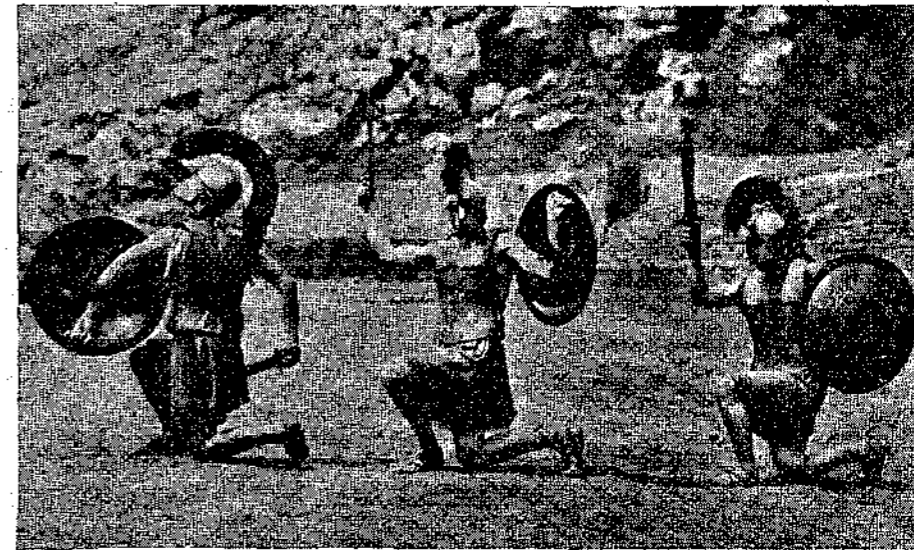
— Καλέ Μαρίκα, κατέβα, παιδί μου, και σύ. Θα μείνεις στο βαπόρι.

— Μαμά! μαμά!... Πρόσχε!

Η Ίτέα: Μια μικρούλα πολιτεία με έναν πελώριο μύλο. Στην προκυμαία πε-

ριμένουν άμέτρητα αυτοκίνητα για να νεδάσουν τον κόσμο στους Δελφούς. Κι' αρχίζει τό δεύτερο τμήμα του ταξιδιού. Κι' αυτό άρκει για ναποζημιώσει όλοτε-λα για όλες τις ταλαιπωρίες του πρώτου.

Ο δρόμος από την Ίτέα στους Δελφούς περνάει πρώτα ανάμεσα από ένα μεγάλο έλαιώνα. Έίλιές πανύψηλες, θαλερώτατες και γεμάτες άνθη, γέρνουν τά κλαριά τους πάνω από τό δρόμο. Χάρω τό χώμα είναι κατάσπαρτο με μαργαριτες, παπαρούνες κι' άλλα άγριολούλουδα. Τό μάτι ξεκουράζεται τόσο πολύ μ' αυτή τή θέα, πού λέει κανείς να μην

Ο Πυρρίχιος στο Στάδιο, των Δελφών.

τελειώσει ποτέ ο έλαιώνας. Μά δέν μπορεί παρά να τελειώσει. Τόν διαδέχονται άμπέλια με χλωρό-χλωρό χρυσοπράσινο φύλλωμα. Κι' ύστερα έρχονται τά χωράφια, δίπου τά στάχια έδω δέν έχουν κτρινίσει ακόμη. Κι' ο δρόμος τώρα έλο άνηφορίζει. Η μια κορδέλλα διαδέχεται την άλλη, κι' ο κάμπος με τον έλαιώνα του και τ' άμπέλια του άπλώνεται τώρα κάτω από τά πόδια μας. Οί κορδέλλες γίνονται όλοένα πιδ άπότομες. Έρες ώρες τ' αυτοκίνητο περνάει ανάμεσα από ψηλούς βράχους, πού τούς έχουν κείσει για ν' ανοίξουν τό δρόμο.

Νά ένα χωριουδάκι. Δηλαδή δέν είναι χωριουδάκι, αλλά μεγάλο χωριό. Είναι τό Χρυσό, ή άρχαία Κρίσσα, πού ή ιστορία λέει πώς την κατέστρεψαν τό 585 π. Χ. ύστερα από άπόφαση των Άμρικτώνων, γιατί οι κάτοικοι της φορολόγούσαν, σαν σημερινό αλτροκερδεξ, τους ταξιδιώτες, πού πήγαιναν να συμβουλευθούν τό μαγτείο των Δελφών. Και τώρα ή πλουσία και ίσχυρή Κρίσσα είναι ένα χωριό με μικρά κάτασπρα και πρόσχαρα σπιτάκια, με νερά πού τρέχουν ένα γύρω, με πλατάνια, με σκυ-

λιά, πού φύγουν τρομαγμένα μπροστά σ' αυτοκίνητα και με παιδιά πού τρέχουν από πίσω τους με άλλαγαμούς.

Τώρα πάλι νέες κορδέλλες και νέες άνηφορίες. Κι' έπιτέλους ξεπροβάλλουν οι Δελφοί, έντελώς άπρόοπτα, γιατί είναι κρυμμένοι από μέσα, πίσω από μια στροφή. Δηλαδή, τό χωριό πού φθάνουμε δέν λέγεται Δελφοί κι' ούτε είναι χτισμένο στη θέση των παλιών Δελφών. Είναι τό Καστρί, μεγάλο όσο και τό Χρυσό, με άσπρα σπιτία σαν κι' αυτό, με πλατάνια και με νερά, πού κελαρύζουν παγτοδ και μεταβάλλουν κάθε δεύτερο δρόμο σε πραγματικό ρυάκι. Όσο-

σο έδω θα καταλύσουν οι Ξένοι, έδω γίνεται ή Έκθεση, έδω είναι τά γραφεία των έορτών. Τά έρείπια, τό Στάδιο, τό Θέατρο, βρίσκονται ως πέντε λεπτά μακρύτερα από τό τελευταίο σπιτάκι του χωριού.

Στις άρχαιότητες μπορεί κανείς να πάη από τό δημόσιο δρόμο, πού είναι όλος φυτεμένος με καταπράσινα δέντρα και πού εξακολουθεί ως την Άράχωβα. Μά όσο κι' αν βιάζεται κανείς να πάη να ίδη τό μέρος, πού ή Πυθία έλεγε τούς χρησμούς της, είναι άδύνατο να περπατήσει γρήγορα. Θέλοντας και μή, θα σταθί, κάθε δυο βήματα για να θαυμάσει την ύπεροχη θέα πού άπλώνεται μπροστά του, δεξιά του και πίσω του.

Άντίκρυ μας έχουμε τον Παργασό, πανύψηλο κι' έπιβλητικό με τή χιονοσκέπαστη κορυφή του και με τό μεγαλύτερο τμήμα του κρυμμένο πίσω από άλλα χαμηλότερα βουνά, πού διαδέχονται τό ένα τ' άλλο σκαλωτά ως κάτω στην κοιλάδα με όλοένα άπαλότερο πράσινο. Δεξιά μας είναι ή Άίρφυς, γυμνή κι' άγρια με λίγους θάμνους μόνο φυτωμένους έδω κι' εκεί στη ράχη της.

Αριστερά είναι οι Φαιδριάδες, βράχοι πανύψηλοι κι' απότομοι, που στην κορυφή τους δὲ μπόρεσε κανείς ν' ανεβή και μοναχὰ οἱ ἀετοὶ ἔχουν χτισμένες τίς φωλιές τους. Κι' ἀπὸ κάτω ἀπλώνεται ἡ κοιλάδα βαθειὰ καὶ κατάφυτη ἀπὸ χλωρὰ κί' ἀμπέλια, καὶ ξανοίγεται ἔφαυνη καὶ κάτω ἀπὸ τὸ Χρυσό, σχηματίζοντας τὸν κάμπο μὲ τ' ἀμπέλια καὶ τοὺς ἐλαιώνες, πού τώρα ἀπὸ μακριὰ ξεχωρίζουν σὰν ἕνας σταχτοπράσινος πελώριος λεκὲς ἀνάμεσα στὸ χλωρὸ πράσινο τῶν χωραφῶν. Πέρα, μακριά, φαίνεται ἡ κόλπος τῶν Σαλώνων κι' ἡ Ἰτέα, κι' ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι τόσο καθαρὴ, ὥστε μπόρει κανεὶς νὰ διακρίνῃ ὅλα τὰ βαπόρια, ὅσα βρίσκονται μέσα στὸ λιμάνι, καὶ τὸ μικρὸ νησάκι μὲ τὴν κατάσπρη ἐκκλησιόσσα. Ἀπὸ μακριὰ ἀκούγεται τὸ βέλασμα τῶν ἀρνῶν, τὸ σαλάχιμα τῶν βοσκῶν, ὁ ἦχος τῶν κουδουνιῶν. Ἀπὸ τὴν μιά μεριά ἡ θάλασσα, ὁ κάμπος τὰ πράσινα χωράφια. Ἀπὸ τὴν ἄλλη τὰ πανύψηλα βουνά, οἱ ἀγριοὶ βράχοι, ἡ βαθειὰ κοιλάδα. Κι' ὅλα αὐτὰ μαζί ἀποτελοῦν ἕνα θέαμα τόσο ἐπιβλητικὸ καὶ τόσο μεγαλοπρεπές, πὸ μὲνε κανεὶς ἀθελά του καθηλωμένος στὴν ἴδια θέση γιὰ νὰ τὸ θαυμάσῃ, καὶ συλλογιέται πόσο δικίον εἶχαν οἱ ἀρχαῖοι νὰ διαλέξουν τοὺς Δελφούς γιὰ ἱερὸ τόπο τοῦ Ἀπόλλωνος, πὸ ὠραίου ἀπ' τοὺς θεοὺς τους.

Μὰ ὡστόσο πρέπει νὰ προχωρήσουμε. Νὰ οἱ ἀρχαιότητες, νὰ καὶ τὸ Μουσεῖο. Ἄς μποῦμε μέσα γιὰ νὰ ἴδωμε τὰ ὑπολείμματα τοῦ παλαιοῦ πλοῦτου καὶ τῆς λαμπρότητος τῶν Δελφῶν. Τὸ πρῶτο πράγμα πὸ ἀντικρίζουμε μέλις μποῦμε, εἶναι ὁ περίφημος Ἡνίοχος. Τὸ ἀγάλμα εἶναι χάλκινο, κι' ὁ ἐφηβὸς πὸ παριστάνεται φορεῖ ἕνα μακρὸ χιτῶνα πὸ τὸ φτάνει ὡς τοὺς ἀστραγάλους. Μὲ τὰ χέρια του κρατᾷ χαλαρὰ τὰ χαλινάρια, γιὰ τὴν πᾶ ἔχει μπετὶ στὸ Στάδιο νικητῆς καὶ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ βιάζῃ τὴλόγα του. Τὸ σῶμα του εἶναι μισάνοιχτο καὶ τὰ μάτια του κοιτᾷ ζουν μπρὸς ἀφηρημένα. Εἶναι σὰ νὰ μὴν ἔχει ἀκόμη νοιώσει ὅλη τὴ χαρὰ τοῦ θριάμβου καὶ τῆς νίκης του. Τὸ ροῦχο του δὲν κυματίζει πᾶ στὸν ἀνεμῖο. Πέφτει ἴσιο κάτω σὲ βαρεῖες, σοφὰ καμωμένες πτυχές. Τὰ πόδια του εἶναι χωρὶς σκντάλια, μὰ τόσο θαυμάσια καμωμένα, πὸ ἂν δὲν εἶχαν τὸ χρῶμα τοῦ χαλκοῦ, θὰ ἔλεγε κανεὶς πὸς εἶναι ζωντανά. Μὰ πὸς εἶναι τὸ ἄρμα του; Πὸς εἶναι τὴλόγα του μὲ τὰ ἔποια νίκησε; Δὲν ὑπάρχουν. Δὲν βρέθηκαν πουθενά. Ἀπ' ἐλόκληρο τὸ θαυμάσιο ἔχεινο σὺμπλεγμα πὸς εἶχε στήσει ὁ νικητῆς ἀρματοδρόμος γιὰ ἀνάμνηση τῆς νίκης του, δὲν σώθηκαν παρὰ μόνο τὰ πίσω πόδια τοῦ ἔνδου ἀλόγου καὶ ὁ ὠραίος ἐφηβὸς μὲ τὸ ἀφηρημένο χαμόγελο.

Μὰ ἄς προχωρήσουμε τώρα καὶ πρὸς τίς αἰθούσες τῆς ἀρχαῖκῆς ἐποχῆς. Νὰ ἡ γύψινη ἀναπαράσταση τῆς εἰσόδου τοῦ θησαυροῦ τῶν Σιφνίων, τοῦ κτιρίου δηλαδή πὸς εἶχαν κτίσει οἱ Σίφνιοι γιὰ νὰ φυλάνε τὰ φερύματά τους πρὸς τὸν Πόθιο Ἀπόλλωνα. Ἀπὸ τὸ κτίριο ἐλόκληρο μονάχα αὐτὴ ἡ πρόσφυς σώθηκε ὀπωσδήποτε, μὲ τίς δύο χαριτωμένες Καρυατιδες τῆς, πὸς καθεμὰ ἀνασηκώνει μὲ τὸ ἕνα χέρι τὸ μακρὸ χιτῶνα τῆς καὶ μὲ τὰ ἄλλα κρατᾷ ἕνα λουλούδι. Ὁ ὄγκος πὸς στηρίζεται ἀπάνω στὸ κεφάλι τους δὲν φαίνεται νὰ τίς βαραίνει διόλου. Ἰσαῖσα χαμογελοῦν, ἕνα λεπτὸ καὶ αἰνιγματικὸ χαμόγελο, πὸς εἶναι τυπικὸ σὲ ὅλα τὰ ἀγάλματα τῆς ἀρχαῖκῆς ἐποχῆς. Τὸ ἴδιο χαμόγελο ἔχει κι' ἡ Σφίγγα τῶν Ναξίων, ἕνα ἀγάλμα πὸς παριστάνει ἕνα λιοντάρη μὲ πρόσωπο γυναικίως καὶ φτερὰ ἀετοῦ. Εἶναι στημένο πάνω σ' ἕνα πελώριο κίονα πὸς εἶναι τόσο ψηλός, ὥστε φθάνει ὡς τὸ ταβάνι τοῦ Μουσεῖου. Ἐξω στὸ ὑπαίθρο πὸς θὰ ἦταν στημένο, δὲν θὰ ἔκανε τόσο μεγάλη ἐντύπωση τὸ μέγεθός του. Ὡστόσο ἐδῶ δὲν μπόρει κανεὶς παρὰ νὰ θαυμάσῃ τὸ ὕψος καὶ τὴν ἐπιβλητικότητά του καὶ νὰ φαντασθῇ πόσο ὠραιότερο θὰ ἦταν τὴν ἀρχαῖα ἐποχὴ, δταν θὰ εἶχε κι' ὅλα τὰ χρώματά του.

Στὴν ἄλλη αἰθούσα βρίσκονται καὶ οἱ Κοδρόι, δύο ἀρχαῖα ἀγάλματα τοῦ Κλέοβι καὶ τοῦ Βίτωνος, πὸς ἔχουν τὰ χέρια καλλημένα στὸ σῶμα καὶ τὸ ἕνα πὸς πρὸς τὸ ἄλλο κί' ἄκαμπτο.

Νὰ τώρα κι' ὁ «ὀμφαλὸς τῆς γῆς», μὲ πελώρια πέτρα σφαιρική ἀπὸ πάνω καὶ γεμάτη σκαλισμένα. Ἡ πέτρα αὐτὴ εἶναι ὁ περίφημος Ἡνίοχος. Τὸ ἀγάλμα εἶναι χάλκινο, κι' ὁ ἐφηβὸς πὸς παριστάνεται φορεῖ ἕνα μακρὸ χιτῶνα πὸς τὸ φτάνει ὡς τοὺς ἀστραγάλους. Μὲ τὰ χέρια του κρατᾷ χαλαρὰ τὰ χαλινάρια, γιὰ τὴν πᾶ ἔχει μπετὶ στὸ Στάδιο νικητῆς καὶ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ βιάζῃ τὴλόγα του. Τὸ σῶμα του εἶναι μισάνοιχτο καὶ τὰ μάτια του κοιτᾷ ζουν μπρὸς ἀφηρημένα. Εἶναι σὰ νὰ μὴν ἔχει ἀκόμη νοιώσει ὅλη τὴ χαρὰ τοῦ θριάμβου καὶ τῆς νίκης του. Τὸ ροῦχο του δὲν κυματίζει πᾶ στὸν ἀνεμῖο. Πέφτει ἴσιο κάτω σὲ βαρεῖες, σοφὰ καμωμένες πτυχές. Τὰ πόδια του εἶναι χωρὶς σκντάλια, μὰ τόσο θαυμάσια καμωμένα, πὸς ἂν δὲν εἶχαν τὸ χρῶμα τοῦ χαλκοῦ, θὰ ἔλεγε κανεὶς πὸς εἶναι ζωντανά. Μὰ πὸς εἶναι τὸ ἄρμα του; Πὸς εἶναι τὴλόγα του μὲ τὰ ἔποια νίκησε; Δὲν ὑπάρχουν. Δὲν βρέθηκαν πουθενά. Ἀπ' ἐλόκληρο τὸ θαυμάσιο ἔχεινο σὺμπλεγμα πὸς εἶχε στήσει ὁ νικητῆς ἀρματοδρόμος γιὰ ἀνάμνηση τῆς νίκης του, δὲν σώθηκαν παρὰ μόνο τὰ πίσω πόδια τοῦ ἔνδου ἀλόγου καὶ ὁ ὠραίος ἐφηβὸς μὲ τὸ ἀφηρημένο χαμόγελο.

γαλμα μπήκε πάνω στὴ στήλη τὸ ἀγάλμα τοῦ νικητῆ του, τοῦ Αἰμίλιου Παύλου, πὸς ἔστησε ὁ ἴδιος δταν νίκησε τὸν Περσέα.

Καὶ στὴν ἄλλη ἄκρη βλέπουμε μὲ θαυμάσια στήλη πὸς μοιάζει σὰν βλαστάρι λουλουδιῦ. Ἀπὸ τὸ κέντρο του ξεπετιοῦνται φύλλα ἀκόμης, πελώρια κάτω-κάτω καὶ μικρότερα ἔπάνω. Μ' ὅλο τὸν ὄγκο τῆς ὁμοῦ, ἡ κολόνα αὐτὴ ἔχει κάτι τὸ τόσο ἀνάλαφρο κι' ἀέρινο, πὸς ἀπορεῖ κανένας πὸς μπόρουσε νὰ στέκεται ἔξω στὸ ὑπαίθρο, χωρὶς κανένας ὑποστήριγμα, καὶ νὰ μὴν γκρεμίζεσαι. Καὶ τὴν ἐλαφρότητά τῆς μεγαλώνουν ἀκόμη περισσότερο οἱ τρεῖς αἰθέριες γυναικίτες μορφές πὸς βρίσκονται στὴν κορυφή τῆς. Εἶναι τρεῖς νέες κοπέλλες πὸς χορεύουν, φορώντας ἐλαφρὸ τατοὺς χιτῶνες πὸς φθάνουν ὡς τὸ γόνατο μονάχα. Ἐχουν τὸ πόδι τους ἀνασηκωμένο λίγο καὶ τὸ δεξὶ τους χέρι ὀψώνεται πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τους. Μὲ τ' ἀριστερό τους χέρι κρατοῦν τὴν ἄκρη ἀπὸ τὸ φουστάνάκι τους, καὶ βλέποντας τῆς νομίζει κανεὶς πὸς ὦρα-ὦρα θὰ ζωντανέψουν.

Μὰ δὲ ζωντανέψουν, ἀλίμονο. Εἶναι ἀκίνητες κι' ἀψυχες ἔπως καὶ ὅλα τ' ἄλλα ἀγάλματα πὸς βρίσκονται ἐδῶ μέσα, ἔπως ὁ Ἀντίνοος, πὸς μὲς κοιτᾷται παραπέρα γέρνοντας μὲλαγχολικὰ τὸ κεφάλι του, ὅπως ὁ Ἀγίας, ὁ ὠραίος ἐφηβὸς μὲ τὸ ἀθλητικὸ σῶμα καὶ τὰ σακατεμένα χέρια. Ἄς τοὺς ἀφήσουμε ἐδῶ πὸς βρίσκονται ἴδιοι μὲ μαρμαρωμένα βασιλόπουλα τοῦ παραμυθιοῦ, κι' ἄς βγοῦμε ἔξω στὸ ὑπαίθρο, στὸν ἥλιο, νὰ περιπλανηθοῦμε μὲ στὸν ἱερὸ τόπο πὸς ἔκλεινε ὁ δῶλος ἀετοῦς τοῦ θησαυροῦ καὶ τὸσοὺς ἄλλους ἀκόμη ἀμέτρητους, ἀγνωστους καὶ χαμένους γιὰ μᾶς.

Μὰ κι' ἐδῶ ἀκόμη, παρ' ὅλο τὸν λαμπρὸ ἥλιο καὶ τὸν ἀνοιξιάντικο βουνίσιο ἀέρα, δὲν μπόρει κανεὶς παρὰ νὰ μελαγχολήσῃ. Τὶ σῶζεται ἀπὸ τὸν περίβολο τοῦ ἱεροῦ τοῦ Ἀπόλλωνος; Μονάχα συντρίμματα, ἄρειπια, πέτρες πεταμένες ἢ μὲ πᾶν στὴν ἄλλη, καὶ κολόνες πεσμένες κάτω μὲ τοὺς σπονδύλους τους σπασμένους καὶ ἀραδιασμένους τὸν ἕνα πῖσω ἀπὸ τὸν ἄλλο. Τὶ ἰδέα μποροῦμε νὰ λάβουμε γιὰ τὴν παλιὰ μεγαλοπρέπεια τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, πὸς θάμπωνε ἀπὸ μακριὰ μὲ τίς χρυσὲς ἀσπίδες πὸς ἦταν κρεμασμένες στὶς κολόνες του, μὲ τὰ γλυπτά του καὶ τὰ σοφὰ ρητὰ τὰ σκαλισμένα στὴν πρόσφῃ του; Τώρα ἀπὸ ὅλοκληρο τὸ κτίριο δὲν σώζεται παρὰ μονάχα ἡ βάση, μερικὲς κολόνες πεσμένες κι' αὐτές, καὶ μερικὰ σκαλοπάτια πὸς ἀνάμεσα τοὺς φυτρώνουν μαργαρίτες.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΤΑΗ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΠΑΛΙΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

Τὴ γνώριμτὴ τὴ στράτα, πὸς περνοῦσα
Σὰν ἡμῶνα παιδάκι, ἀναθυμῆμαι
Σκαλίζω στὰ παλιὰ καὶ συλλογιέμαι
Στὴν περασμένη μου ζωὴ πὸς ζοῦσα.

Πρῶι-πρῶι χαρούμενα ἐπινοῦσα.
'Απ' τῆς μιννοῦλας τὸ χέρι κρατοῦμαι,
Καὶ μὲ τὴ σάκκα στὸ σχολεῖο ὀψώνωμαι,
'Απ' τὸν καλὸ δρομάκο π' ἀγαποῦμαι.

Πόσες φορές δὲν ἔλαφα περνοῦσα
Γιὰ τ' ἡμῶνα τιμωρία μὰ καὶ πόσο
'Ανάλαφρα περνοῦσα τραγοῦδα
[δόντας]!

Τὸ μονοπάτι τὸ φτωχὸ ἔχει γίνεαι
—Σβυστήκανε κι' οἱ θύμῳές μου
—Δρόμος κλαυτῶν πὸς ἀδιάρρομο μ' ἀφάνει.

Η ΕΠΙΔΡΑΣΗ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Τὶς μέρες πὸς δὲν εἶχαμε σχολεῖο, τίς διαθέσιμες ὥρες πὸς δὲ μᾶς ἀπασχολοῦσε ἡ μελέτη, τίς περνοῦσαμε σ' ἕνα μικρὸ ζαχαροπλαστεῖο, ἀπέναντι ἀκριβοῦς ἀπὸ τὸ Γυμνάσιό μας. Ἦταν γιὰ μᾶς σῶστρο καταφύγιο, ἀπόμειρο, χωρὶς περιστροφῆς κι' ἐνοχλητικὸς πελάτης.

Ἀλλὰ, μέσα σ' αὐτὸ τὸ καθαντὸ μαθητικὸ κέντρο, ἕνας τρομαχτικὸς θόρυβος γινόταν κάθε μέρα.

Συζητῶντας πάνω σὲ διάφορα σχολικά, μαθητικά ζητήματα, διαφωνώντας γιὰ τοὺς καθηγητῆς ἢ τὴ σκοπιμότητα τῶν Λατινικῶν, ἀνοίγοντας ἀκαδημαϊκὲς συζητήσεις γιὰ πολιτικὴ κοινωνιολογία, φιλοσοφία, τέχνες, ἐπιστήμες καὶ γιὰ... Λογοτεχνία, κι' ἐκφράζοντας ὁ καθένας τὴ δική του γνώμη, πὸς προσπαθοῦσε νὰ τὴν ἐπιβάλῃ καὶ στοὺς ἄλλους ὀπωσδήποτε, καταντῶσε στὸ τέλος νὰ δημιουργοῦμε ἕνα ἀληθινὸ παιδαίμονιο.

Ὁ καλοκάγαθος καταστηματοῦχος, πὸς κατὰ βάθος δὲν ἐπινοῦσαν ἀπ' ἀρτὴ μᾶς τὴν ἐπιδρομὴ, μάταια κάθε τόσο προσπαθοῦσε, σὰν ἀποεγνωμένος πρόεδρος συνεδριάσεως τῆς Βουλῆς, νὰ ἐπιβάλῃ κάποια τάξη, μὰ κι' αὐτὸς στὸ τέλος ἀναγκαζόταν νὰ παρασέρνεται στὶς συζητήσεις μᾶς καὶ νὰ διασκεδάσῃ.

Τὸν τελευταῖο καιρὸ, καινούργιοι νοικάρηδες πῆραν τὸ ὑπερῷο πὸς ἦταν ἀκριβὸς πάνω ἀπὸ τὸ καταφύγιό μας.

Συχνὰ παραπονέθηκαν γιὰ τὸ θόρυβο πὸς δημιουργοῦσαμε, ἀλλ'

ἀλλ' οὔτε οἱ καθηγητικὲς συστάσεις τοῦ καταστηματοῦχου οὔτε οἱ ἐπεμβάσεις κι' οἱ διαμαρτυρίες τῆς ἴδιας τῆς σπιτονοικοκυρᾶς, στάθηκαν ἀρκετὰ νὰ μεταλλάξουν τὸ κακὸ.

Τὸ πνεῦμα τῆς ἀντιλογίας μᾶς ἐσπρωχνε διαρκῶς στὴ δημιουργία νέων θορύβων, παρ' ὅλας μᾶς τίς καθηγητικὲς ὑποσχέσεις.

Μιά μέρα, τὴν ὦρα ἀκριβοῦς πὸς ὁ θόρυβος ἀπὸ τίς διαφωνίες μᾶς ἔφτανε στὸ κατακόρυφο, μὰ μελωδία πᾶνου ἔφτασε ὡς καὶ μᾶς ἀπὸ τὸ πᾶνω διαμέτριο. Ἀθέλα ἐπαψαν οἱ φωνές, ἐσχάστηκε ἡ συζήτησή μας, καὶ μὲ μὲναι ἀμύλητοι κᾶι προσεχτικὰ ἀπολαμβάνοντας μὲ πραγματικὰ θεῖα ἁρμονία.

Στὶς τρικυμισμένες ἀπὸ τὸ πᾶνω τῆς, ἀντίφασσης ψυχῆς μᾶς σκορπίστηκε ἡ γαλήνη πὸς μᾶς μάγεψε ὅλους, καὶ πλέαμ στὰ μεθυστικὰ κᾶματα τῆς μουσικῆς.

Ἐχουμε τόσο πολὺ ἀφοσιωθεῖ, πὸς ἀθέλα, μὲ κινήματα τῶν χεριῶν, τῶν ποδιῶν, τῆς κεφαλῆς, παρακολουθοῦσαμε τὸ χρόνο τοῦ μουσικοῦ κομματιοῦ.

Τὸ ἴδιο μᾶς ἔτυχε καὶ τὴ δευτέρη, καὶ τὴν τρίτη μέρα, ὡς πὸς στὸ τέλος κατάνησε νὰ πηγαινῶμε σ' αὐτὸ τὸ κέντρο μ' ἀποκλειστικὸ σκοπὸ ν' ἀκούσαμε τὴ μουσικὴ πὸς μᾶς σκορποῦσε μὲ ἀγγελόμορφη κοπέλλα κᾶι ζώντας στὸ πᾶνω τῆς.

Ὅ,τι δὲν κατάρφθωσαν μὲ τίς ἀπειλές καὶ τίς ἔντονος διαμαρτυρίες, τὸ πέτυχε κᾶι τὴν τρίτην, μὲ τὴ μουσικὴ τῆς, πὸς κι' αὐτὰ τᾶγρια θύρα μᾶς ἔνοι.

Παντέρημος

Τ' ΑΣΤΕΡΑΚΙΑ

Ἦταν ἕνα βροχερὸ χειμωνιάτικο ἀπομειμήμερο. Καθισμένοι στὸ σαλονάκι κεντοῦσα, σὰν ἀκούσα τὴν ἐλαφροῦλα μου, πὸς μόλις εἶχε σηκωθεῖ ἀπὸ μὲ βαρεῖα ἀκρόαση, καὶ λέει:

— Δὲν τὸ θέλω τὸ γάλα μου.

— Πιέ το, χρυσὸ μου, τὴν παρακαλοῦσε ἡ μαμά μου.

— Μ' ἀφοῦ δὲν μπορῶ!

Παράτησα τὸ κέντημά μου καὶ πῆγα στὴν τραπέζια.

— Γιατί, Λιλίκα μου, δὲν πῖνεις τὸ γάλα σου;

— Τὸ βαρεθῆκα, μὸς λέει, τόσο καιρὸ πὸς ἡμῶνα ἀρροσῆ.

— Καλὰ, ἄς τὸ κι' ἔλα νὰ σοῦ πῶ ἕνα παραμῦθι, κι' αὐτὸ ἴσως σὲ πείσει νὰ τὸ πῖς. Θέλεις;

Μὲ κοιτᾷτε μὲ τὰ μεγάλα φωνεῖνα μάτια τῆς καὶ μὸς εἶπε:

— Ναι, θέλω.

Τὴν κάθισα στὰ γόνατά μου καὶ ἄρχισα νὰ τῆς διηγοῦμαι:

— Τὰ ἔβριζε βέβαια τᾶστερα, πὸς ἕνα σκοτεινιάση βγαίνον σὰ χρυσὰ λουλούδια νὰ σπᾶλισον τὸν οὐρανὸν. Ἐβριζε ὁμοῦ, Λιλίκα μου, οἱ κι' αὐτὰ εἶναι κοριτσάκια σὰν καὶ σένα, μὲ χρυσοὺς μπουκλῆς καὶ ἀσημένια κο-

ρώνια; καὶ οἱ κάθε παιδάκι στὴ γῆ ἔχει ἕνα ἀστεράκι στὸν οὐρανὸ πὸς τᾶγαπᾷ καὶ τὸ προστατεύει; Ἄμα ὁμοῦ τὸ παιδάκι δὲν ἀκούει τὴ μαμά του ἢ κανεὶ καμμιὰ ἄλλη ἀπαξία, τότε γίνεται ἕνας μεγάλος λεκὲς στὴν ἀσημένια κορώνα τοῦ ἀστεριοῦ του, καὶ τὸ καίμενο τὸ ἀστεράκι εἶναι καταλυπημένο, γιὰ τὸ πᾶνω νὰ τὴν τρέψῃ γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ λεκὲ ὡς πὸς νὰ ματώσουν τὰ κρινὸδάχτυλά του, μήπως καὶ δῆ ὁ Θεοῦλης τὸ λεκὲ καὶ τιμωρήσῃ τὸ παιδάκι.

Δὲν εἶχα προφθάσει νὰ ποτελειώσω τὸ παραμῦθάκι, σὰν γύρισε καὶ μὲ κοιτᾷτε γελαστὰ-γελαστὰ λέγοντας:

— Ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, πάμε νὰ πῶ τὸ γάλα μου, μὲ βάλω καὶ νῆνα λεκὲ στὴν ἀσημένια κορώνα τοῦ ἀστεριοῦ μου καὶ τὸ κᾶνω νὰ λυπηθῇ.

Ἐξοη Δρόσου

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

Σὰν ὁ σπίνος λαλεῖ μέσα στὰ φύλλα

καὶ πᾶγερὶ γλυκὰ σὰν φουῖ,
τί νὰ λέῃ ἡ μικρὴ Φιλομήλα;
τί λογάκια νὰ φέλῃ χρυσά;

Ἡ βαριόλαλος νῶτες τοῦ γκιῶνη πὸς σκορποῦν στὴν ψυχὴ ἀναπῆρα!

μὰ πὸς πάλι ἡ ψυχὴ ξανακᾶνει σὰν λαλεῖ ἡ μικρὴ Φιλομήλα!

Τὸ φεγγάρι χλωμὸ σὰν προβαίνει καὶ σκορπᾷ τοῦδανὸν τὴ μαυροῖα, σὰν ψαλμὸς πὸς στὸν Πλάστη ἀνεβαίνει

τὸ τραγοῦδι σου μοιάζει, μικρὴ Φιλομήλα.

Ἀερονάτης

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

'Απ' τίς παιδικῆς μου ἀναμνήσεις, κάποιο περιστατικὸ μένει πὸς ζοηρὰ τυπωμένο στὴ μνήμη μου. Ἰσως, γιὰ τὸ συνδέεται μὲ μὲ ἀγαπημένη μορφή, πὸς καὶ τὴν ἡ θύμησή τῆς χῶνει ἕνα γλυκὸ φῶς στὴν ψυχὴ μου. Ναι, μᾶς ἦταν πολὺ ἀγαπημένη ἡ θεῖα Ἄννα. Γι' αὐτὸ κι' ἡ μεγαλύτερη μᾶς χαρὰ ἦταν ὁ ἐρχομὸς τῆς. Θέ μου, τί γλέντι καὶ πανηγῶρι εἶχαμε τότε! Μαζὶ μὲ τὴν τὴν χαρὰ, μᾶς ἔφερε κι' ἕνα σῶρο ὀμορφα παιχνίδια.

Μὰ φορὰ ὁμοῦ μὸς χάρισε κι' ἕνα δαχτυλίδάκι. Τὶ καμάρῳ! Ἄν καὶ τὸ βρισκα ἀνώτερο ἀπὸ κάθε ἐκτίμησή, μ' ἄρεσε νὰ τὸ δειχῶ καὶ ν' ἀκούω ἔπαινο ε. Κι' ἔκλεινο τὸ βράδυ, ἔκανε πολλὰς φορές τὴν ἐμφάνισή του στοὺς συγγενεῖς, πὸς ἔρχονταν νὰ κολοσορῶσαν τὴ θεῖα. Μὲσ' ἀπὸ τὴν ἀγάλη μου χαρὰ, οὔτε μὸς πῆρα σὲ μὲ γονιὰ τὸ βιβλίον μου, ἔκανα καὶ τὴν σκέψη, πὸς εἶναι ἐντελὸς περὶ τὸ νὰ διαβάσω μὲ καὶ δὲν θὰ πῆγα σχολεῖο τὴν ἄλλη μέρα. Γιατί δταν ἦταν ἡ θεῖα Ἄννα, δὲν ἔκανε κα-

διὰ νὰ φύγουμε ἀπ' τὸ σπίτι καὶ τὸ πετυχεῖναι: Ἡ μαμά — εἶτε, γιὰ τὴν συγκινοῦσαν οἱ παρακλήσεις μᾶς, εἶτε γιὰ νὰ φέρει τέλος στὶς σκηνές — πάντα ὑποχωροῦσε. Μὰ τὴν ἄλλη μέρα ἐγὼ, πρῶι-πρῶι καὶ μὲ προθυμία, ἐκοιτάσθηκα γιὰ τὸ σχολεῖο. Ὅλοι ἀπόρησαν:

— Μπᾶ, καλέ, πὸς τὸ παθε αὐτὴ;

Ἐγὼ μιλιὰ, εἶχα τὸ σκοπὸ μου. Μόνον κοκκίνισα λίγο σὰν μὲ πᾶνεσε ἡ θεῖα Ἄννα γιὰ τὴν ἐπιμελεία μου. Γιατί ἦξερα πὸς δὲν ἦταν ἐπιμέλεια, αὐτὸ πὸς μὲ κᾶνοσε. Ὡστόσο, ἔβαλα τὸ βιβλίον μου στὴ τσάντα μου, κι' ἀφοῦ φίλησα τὴ θεῖα Ἄννα, κᾶι γησα γιὰ τὸ σχολεῖο. Ἐννοεῖται, δὲν ἔχασα νὰ βάλω καὶ τὸ νέο μου κόσμημα. Θυμᾶμαι μάλιστα πὸς στὸ δρόμο, δὲν κρατοῦσα τὴ τσάντα μου ἀπ' τὸ χροσὸν — γιὰ νὰ μὴν κᾶρβεται τὸ στολισμένο δαχτυλίδάκι — ἀλλὰ σὲ τρόπο πὸς νὰ τὸ βλέπουν ὅλοι. Μπορεῖ νὰ τὸ εἶδαν, μπορεῖ νὰ μὴν τὸ προσέξῃ κανεὶς. Ἐγὼ ὁμοῦ καμάρωσα.

Ἐτσι, μὲ καμάρω, ἔφθασα κι' ὡς τὴν ἀλλή πὸς ἐπαίζαν τὰ κορίτσια. Κι' ἐπειδὴ ἔκλεινε, προσηλωμένες στὸ παιχνίδι τους, οὔτε μὲ εἶδαν, πηγαίνα κοκκᾶ, ἐπλῶνα μπροστὰ τους τὸ χέρι μου, τὸ κουνῶ ἐπιδεικτικὰ δύο-τρεις φορές, καὶ χῶπ! τὸ κᾶρβω.

Αὐτὸ ἔφθασε γιὰ νὰ τοὺς κινήσῃ τὴν προσοχή, κι' ἀμέσως θᾶνθηκα τριγυρισμένη ἀπὸ... θαναμαστές. Κι' ἐγὼ, πὸς καμάρωσα ἀκόμη κι' δταν κανεὶς δὲν πρόσεχε, πᾶρα εἶχα ἀνεβῆ στὸν ἐπὶ τὰ οὐρανοῦς. Ἰσαῖσα πὸς κατὰδεχόμενον νὰ δῶνα καμμιὰ ἀπάντησιν:

— Ναι, ἡ θεῖα Ἄννα! Μαλιστα, δικὸ μου καὶ καταδικὸ!

Ὡστόσο δὲν ποτέλιπα νὰ τοὺς πῶ καὶ νὰ παραστήσω μ' ἀνάλογες κινήσεις, τὴν ὠραία θηροῦλα πὸς εἶχε, ἕνα τόσο δᾶ, βελούδινο κουτάκι.

Μὰ τὸ ὄμορφο, τί ὄμορφο δαχτυλίδάκι, γιὰ δὲς-μου τὸ κι' ἐμένα νὰ τὸ βάλω, μὸς εἶπε μὰ.

— Μπᾶ;! ἔκμα ἐγὼ, γυρίζοντας βόλτα στὸ ἀνείθετο μέρος.

— Ἐλα καίμενη, εἶπε πάλι μὲ παρακῶνο, δὲ θὰ στὸ φᾶς!

Ἀλήθεια, δὲ θὰ μὸς τᾶρω-γαν, γιὰ τὴν νᾶμαι τόσο κακὸ; Τὸ βγάξω καὶ τὸ δῶνα, ὅστερα τὸ πῆρα ἄλλη, ὅστερα ἄλλη, κι' ὅστερα... τίποτα δαχτυλίδάκι! Τὸ γυρῶ... φωνάζω... Ἄδικα. Χάθηκε.

Κάποια μὸς πέταξε τὸ λόγο:

— Τώρα σοῦ ἔμεινε τὸ βελούδινο κουτάκι.

Ἐγὼ ἄρχισα τὰ κλάματα καὶ θάκλεγα κολλῆς ὄρες, ἀν ἡ ἀγαπημένη μορφή τῆς καλῆς μᾶς θεῖας δὲν περνοῦσε στὸ νοῦ μου. Σκουπίζω τὰ μάτια μου καὶ μὲ θλιμμένη καρδιά τρέχω γιὰ τὸ σπίτι. Κι' ἐκεῖ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς βῆκα ἀμέσως παρηγοριά γιὰ τὸ χαμένο μου δαχτυλίδάκι.

Κορὰ τῆς Ἐγνοίας

ΠΩΣ ΠΑΝ' ΔΥΟ ΓΑ'Ι ΔΑΡΟΙ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ

Έλατε τώρα στη θέση μου. Νόστιμο, αδελφέ, να πιάς τους δυο γαιδάρους του χτήματος στην πόλη! Όχι, χιλιάμετρα δρόμο, αν αγαπάς!... Και οι γαιδάρους; Τους χαρότερος του κόσμου!... Χωριστά δ' καθένας γεμάτος ελαττώματα, και μαζί οι δυο τους γεμάτοι αντιθέσεις. Η σπουδαιότερη σ' αυτή την περίπτωση ήταν, κού δ' ένας - ο Μέντης - έστρεψε γρήγορα, ενώ ο άλλος - ο Σταχτερός - που ήταν γροσσέρος, δεν μπορούσε να πάρει τα πόδια του. Είχα δυο λουπόν... φτερωτούς Πηγιάσους, και ήμουν ένας... Περούσιος. Δεν μπορούσα να καβαλλικέψα και στους δυο... Θα μού λέγατε ότι μπορούσα να καβαλλικέψα τον ένα, και τον άλλο να τον δέσω από το πικρό κολιτσάκι του σμαριού να έρχεται από πίσω ήσυχα-ήσυχα... Ναι, αλλά πού να τους δυο; Έδω ήταν ο σκόπελος! Αν καβαλλικέψα το γρήγορο Μέντη, ο Σταχτερός, που δε θα μπορούσε να συγχροίσει το βήμα του μ' αυτόν, θα έδιότανε αδυναμία, και μάλιστα έμπράκτως, σπυλώνοντας μ' επιμονή τα πόδια στη γη, και μη έγγονώνας να προχωρήσει... Άλλα ήταν αδύνατο να καβαλλικέψα στο Σταχτερό και να έχω πίσω το Μέντη. Γιατί ο πρώτος φοβόταν πολύ, και όταν άκουγε βόδιασμα πίσω του, άρχιζε τους κλάτους και τα ταινίματα. Ω, δυστυχία μου, τι τράβηξα! Ως που να περάσω το μισό χιλιομέτρο που χωρίζει το χτήμα από το δημόσιο δρόμο! Μα όταν έφτασα εκεί, πήρα την απόφασή μου. Θα περιμένα να περάσει κανένας πηγαίνοντας στην πόλη πεζή, να του δώσω τον ένα, και να χωρίσω έτσι το κομμοτραγικό ντουέτο...

γυρίση να με κοιτάξη. Παρά τον άμορφο τρόπο που μου μίλησε, βλέποντας τον άδειαν δρόμο, κατάλαβα πως έπρεπε να ξαναδοκιμάσω: - Ψίτ, μάργα! Θες να πιάς καβάλλα; - Ή; ρώτησε κόνοντας μία άπότημη μεταβολή. Και κόνοντας ματιές πάτε σε μένα και πάτε στους δυο γαιδάρους, είπε: - Να με συμπιάθεις, παιδάκι μου, είπα πως είναι κανένα παιλολαίδη του χωριού και με περτάζει... Άκουσε! και ποιος δε θέλει να πάη καβάλλα; Πηγαίνω μέσα στην πόλη. Και θα σ' εδχαριστούσα αν με δάνειζες τον ένα γαιδαρέλλο σου. - Μετά χαράς! του είπα δίνοντας το Μέντη. Του είπα που να τον αφήση όταν μη στην πόλη και τον βοηθήσω ν' ανεβή. Ως που να γειώ στον Σταχτερό, είχε χαθεί κίβλας στην καρμή πίσω από τα μεγάλα ελαιόδεντρα, και μόνο το παράξενο τραγοδί του άκουγόταν, που τόλγχε με μεγαλύτερη όρεξη τώρα: Στα κεραμίδια θάνεβδ και μπρούμ! Θα πέσω μέσα! Περιπλοκάς

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΟΙ ΧΟΙΡΙΝΕΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Θα ήμουν ως πέντε χρονών όταν πήγα για πρώτη φορά στο σχολείο. Κανένα δεν έ γνώριζα, τίποτα δεν καταλάβαινα και πήγα να σκοτάσω από τη στενοχωρία μου. Είχαν περάσει ώς τρεις μήνες κι' άρχισα να συνειθίζω στο περιβάλλον, όταν μία μέρα, στο διάλειμμα, τ' ατί μου πήρε τις τριτομερές βιβλίους λέξεις, που έπρόκειτο να με ταράξουν τόσο, για κάμποσες ώρες. "Άκουσα δηλαδή μερικούς μαθητές των μεγαλύτερων τάξεων να λένε, τρέποντας από το φόβο τους, ότι πλησίαζαν οι χειμερινές εξετάσεις. Μόλις τίκουσα και είδα τα σκεπτικά και τρομαγμένα πρόσωπα των συμπαθώντων μου, τάχασα. Δεν ήξερα κίβλας τί θα πούν Χειμερινές Εξετάσεις, κι' έτσι δεν έβλεπα την όρα πότε να τελειώση το μάθημα για να πάγω σπίτι μου να εμπιστευτώ το φόβο μου στους δικούς μου. Σκεφθήτε όμως την απελπισία μου όταν, το μεσημέρι, άρχισα να τους διηγούμαι με μία κομική σοβαρότητα, ότι σε λίγο θα είχαμε Χοιρινές Εξετάσεις και ότι φοβόμουν πολύ! και τους είδα να λύνονται στα γέλια! Θα καταλάβατε βέβαια, ότι από το φόβο μου τόσο είχα ασπίσει, ώστε από Χειμερινές Εξετάσεις τις έκαμα Χοιρινές! Ίούλιος Καίσαρ

ΜΗ ΑΝΗΜΟΝΕΙΤΕ πώς κάθε φορά γελία σας, για να εκπαιδευτεί άμεσα πρέπει να συνοδεύεται και με μία τωπωμένη ταινία, απ' αυτές με τις οποίες στέλνεται το φέλλο κάθε εβδομάδα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

- Κώστα, όρθος γράφεις; Δεν κάθασα; - Όχι, θεία μου, γιατί γράφω όρθο γράφια. Βάτραχος Νο 4 Ρωτούν τη Λιλή: - Πόσο χρονώ είσαι; - Η Λιλή απελόστατα: - Όχι, αλλά όταν πηγαίνουμε με το σιδερόδρομο, είμαι έξη. Χαρτυγή

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 243ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΔΥΣΩΝ

Πρωτάθηντος την 2 Μαρτίου 1929 προς έδρα των Δύσων των ετών 12-14 της Διαπλάσεως Μαρτίου, Απριλίου, και Μαΐου 1929 δημοσιευθείσών 196 Ημερησίων Ασκήσεων. (Οι ακολουθούντες έκαστον όνομα τρεις αριθμοί σημαίνουν: ο πρώτος τός έθρηθείσας όρθος Δύσας, ο δεύτερος τός Εθάρμα Δύσεων και ο τρίτος τός Εθάρμα Έμπρονης, συμφώνως με τόν Όδηγόν του Συνδρομητού του 1927, Κεφ. Β', § 25. Οι Ίούτιμοι όλων των τάξεων έχουν το δικαίωμα, οι μόν του Α' Βραβείου να δημοσιεύσουν την εικόνα των επί πληρωμή δρ. 40 διά τα έξοδα του κλάσ, και να γράψουν άνετός τριήμερο το πολύ από σήμερα, (διότι κατόπιν παραγράφεται το δικαίωμα τοούτο), ένα όσονδήποτε θέλουν τόσον «Διαπλάσεως» των ετών 1894 - 1929 (Β' Περίοδος) με έκπτωσης δέκα (10) δραχμών. Οι τόν Β' Βραβείου ν' αγοράσουν όμοιον τόμον με έκπτωσης πέντε (5) δρ. και οι τόν Γ' με έκπτωσης τριών (3) δρ. (Ίδε και Ο-δγηγόν Συνδρομητού του 1927, Κεφ. Γ' § 6 και 7).

Ίούτιμοι: 'Ηρα Σ. 'Ανδρούσου, 158, 16, 7. Πορφύρις, 164, 17, 7. Μήδεια, 166, 17, 7. Νεράιδα του Γαλιού, 156, 16, 7. ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νεράιδα της Σχοτεινιάς, 114, 15, 7. Παιαχτό Ναυτικά, 134, 14, 6. Ίούτιμοι: Τζίνα, 138, 14, 6. ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Χρυσουργή, 120, 12, 6. Ναύαρχος Μιαούλης, 117, 12, 7. 'Οδυσσεύς, 118, 12, 7. Ίούτιμοι: Μισοκού, 125, 13, 6. Μούσα του 'Ομήρου, 118, 12, 7. Μαρτζελ Νιτούς, 129, 13, 6. 'Ηρώ, 128, 13, 6. 'Αθανάσιος Διάκος, 135, 14, 7. Μύρον της 'Ανδρου, 133, 14, 7. ΕΠΑΙΝΟΣ: 'Ιός, 78, 8, 5. Τρομερός, 109, 11, 4. Καρακαρπιάς, 87, 9, 7. Ψαροκούλα, 86, 9, 4. 'Αστήρ του Πόντου, 83, 9, 5. Μοκοκό, 102, 11, 7. Έσπεράντο, 85, 9, 4. ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Πετρακτιήρι, 55, 6, 7. Παιωνάτος, 23, 3, 3. Γαλάτεια, 15, 2, 1. Ροδάνθη, 16, 2, 1. Διοτίμα, 35, 4, 1. Πολυπαθής 'Ελληνοπούλα, 14, 2, 1. Λιάνα, 37, 4, 2. 'Ανεμώρη του Βουνού, 64, 7, 4. Φασαριάς, 85, 4, 6. 'Εβελλιν, 12, 2, 1. Ρασπουτίν, 70, 7, 6. Κωνστ. Ι. Παπαχουσαύθου, 29, 3, 3. Νίτσα Παρισίου, 16, 2, 1. Καστανή Νεράιδα, 45, 5, 2. Ναυτικά, 64, 6, 3. Αωτός, 61, 7, 3. Καφρητός, 58, 6, 3. 'Αλεξανδρινός Φελλάκος, 59, 6, 4. Θεϊκό Δοξίρι, 44, 5, 4. 'Αντιγόνη, 72, 8, 5. Σαλιμπάγγος, 39, 4, 3. 'Ερρικέτη, 59, 6, 3. ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ετών και κάτω) ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κατίνα 'Ηλ. Κεχαγιά, 168, 17, 7. Ίούτιμοι: Λυσόχαρτον, 136, 17, 7. Καλλιότη Καβουνίδου, 133, 17, 7. Νεράιδα της Σαύρου, 161, 17, 7. ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πιριπέλος, 113, 12, 5. 'Αγαμέμ. Σαμοθράκης, 106, 11, 5. ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σβούρα, 91, 10, 7. Πνοιαρχος Γράν, 75, 8, 5. 'Ασκη Μπαλαρίνα, 89, 9, 7. ΕΠΑΙΝΟΣ: Αύρα του Παγασητικού, 54, 6, 3. 'Εκαλιώτης, 73, 8, 4. ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: 'Ατρυμνός Φοβιτάσης, 24, 3, 1. Ωραιοκαστρίτης, 7, 1, 2. Διόρθωσις: - Είς τ' 'Αποτελέσματα του προηγουμένου Διαγωνισμού συμπεριελήφθησαν κατ' ελάχιστον και αι λύσεις του 13ου φυλλαδίου, ενώ η Α' Τριμηνία του 1929 είχε δώδεκα φυλλάδια, το δε 13ον ήτο το πρώτον της δευτέρας. Το λάθος διορθώνεται εις τή σημερινά 'Αποτελέσματα, εις τή όποια συμπερίληφθησαν και πάλιν αι λύσεις και του 13ου. Σημειούσθον ότι η Β' Τριμηνία τελειώνει εις τή 25ον φυλλάδιον, ή δε τρίτη περιλαμβάνει 14 φυλλάδιον λύσεις, ήτοι από του 26ου μέχρι του 39ου (31 Αδγουστου.) Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ» 'Αθήναι, 42 όδος Εβρουλίδου, την 29 Μαΐου 1930 ΣΤ' 'Αποτελέσματα του 242ου Διαγωνισμού, που δημοσιεύθησαν στο 24ο φυλλάδιο, πολλοί φίλοι μου παρανευθόθηκαν με τή δική τους, πώς αναφερόνταν με τόσο λίγες λύσεις, ενώ είχαν στείλει πολλές. Άλλά καθώς έξηγώ στα σημερα δημοσιεύμενα 'Αποτελέσματα του 243ου, αυτό έγινε κατ' ελάχιστον: Συμπεριέλαβα δηλαδή στον προηγ. Διαγωνισμό και τις λύσεις του 13 φυλλαδίου του 1929, ως τελευταίου τάχα της Α' Τριμηνίας (όπως είναι συνήθως), χωρίς να προσέξω ότι αυτό ήταν το πρώτο της Β' Τριμηνίας, επομένως έπρεπε να συμπεριληφθή στον έπόμενο. Γι' αυτό μερικοί είδαν να έχουν τόσο λίγες λύσεις, ενώ είχαν τόσο πολλές, όπως τή βλέπουν στα σημερινά 'Αποτελέσματα και ήσυχάζον. Ο Χρυσάετος ανάκλησε ένα φησαυρό: Ένα καλλιό βελίο όλο με παρομιές και ρητά. Πόση όμοια! Και πόσο ωφελήθηκε από τή διάβασα ο φίλος μας! Παρομιές όμως πώς μερικά παρομιές λένε τάνθηθα από άλλες. Κι' άπόρησε: είναι λοιπόν αντιφατικές; κι' από τή άντιφατική παρομιές, ή μία μόνο δεν θα είναι σωστή; Άλλά ποιά; Και μόν φέρονε για παράδειγμα τή «όποιος βιάζεται σκοντάφτει», «σπεύδω βραδέως» και «μή αναβάλεις γι' αήριε, τι μπορείς να κάμης σήμερα». Άλλά έγώ δεν βράσκω καμμία άντιφαση άνάμεσα σ' αυτά τή ρητά. Γιατί μπορεί να δάσω πολύ σωστές και λογικές παραγγελιές με όλα. Και να πώ: «Μή βιάζεσαι, γιατί θα σκοντάφης». Δεν σου λέγω βέβαια να πηγαίνης πάντα άργά βιάζου κίβλα, γιατί ή ζωή δεν περμιένε... Πρόσεχε όμως, μέτρα το τρέξιμό σου, κοίταξέ πού πατάς. Γι' αυτό οι άρχαίοι έλεγαν: σπεύδω βραδέως... Κι' ό, τι μπορείς να κάμης σήμερα, μη τή αναβάλεις γι' αύριο. Άλλά πάλι προσέξε, ό, τι π κ ο ρ ε τ ε ς. Όχι δηλαδή να τή κάνης βιαστικά και να σκοντάφης! Γι' πάρχει καμμία άντιφαση σ' αυτά; Όχι βέβαια. - Όσο για τή κομμάτι έκείνο, υπάρχουν πολλοί λόγοι για τούς όποιους μπορεί να πορρωθή ή να κομμάτι. Και ήθεπε να έσρω τί και τίνας ήταν τή άπορρωθέν, για να έξηγήσω τή Χρυσάετος πώς, ενώ είναι τή διάβασα χειρόγραφο, τή βρήκε άνώτερο από όλα δημοσιεύμενα, έγώ δεν τή θεωρώ δημοσιεύσιμο. Σ' εύχαριστώ για τή εσοπίμα, Λευκή Κίονε. Σ' εύχαριστώ και πάλι πού με τόσο ζήλο προσπαθείς να μόν έγγραψής κι' άλλα παιδά. Άλλήβεναι, είναι πολύ όλιγορό να έπιτρέπουν οι γονείς σε μερικά να παίρνουν περιοδικά άλλα-άλλα για τήν ήλικία τους. Άλλά όσο για κείνα πού σου λένε ότι δ' χρόνος πέρασε πιά και θά γράφον τήν χρόνου, λέγε τους ότι έχουμε ακόμα έξη μήνες, ότι μπορούν να γράφουν κι' από 1ης πε-

ρισμένου Δεκεμβρίου και να πάρουν όλα τή φυλλάδια της Α' έσομηνίας μαζί, κι' ότι είναι άμαρτία να χάσουν όλο τή 1930, για να περιμένουν τή 1931. Πόσα παιδά, όταν ήγιναν συνδρομητάι μου, μόν έγγραφον: «Α, τι κρίμα να μη σέ γνωρίσω πρωτίτερα! πόσο χαμένος καιρός!» Έτσι να πής σ' αυτούς πού σου λένε ότι για φάτος είναι άργα... Έχω τήν ιδέα, Κοκκινόπετρα, ότι ή μαμά σου σου λέει πολύ καλά. Ατό άλλωστε ός λέω πάντα κι' έγώ: Πρώτα τή μαθηματικά, έπειτα τή διαπλάσι. Και πάλι, από τή μαθηματικά, πρώτα τή σχολείου κι' έπειτα τή μάθημα τού παιδιού. Γιατί συνήθως τή παιδί τή εξακολουθεί κανείς κι' άπό τή τελειώση τή σχολείο, και τότε έχει έλουν τόν καιρό να μελετά όσο χρειάζεται για να τελειοποιηθή. Πές τής αδελφής σου ότι τήν περιμένω με χάρη. Και πολλούς χαιρετισμούς στις διαπλάσεσες τού σχολείου σου, τίς καλές σου φίλες. Και τώρα, Λιάνα, τί να σου άπαντήσω σ' όλ' αυτά τή όρατα πού σου γράφεις, χωρίς να σε κάμω... ρεζιλία; Γιατί κίβλας έσρω πού θέλες να πώ και πιά όχι; Όπως ήθεπε, νομίζω ότι δεν θα... ρεζιλιάζης, αν διαβιάσω τή συγχρητηρία σου στον Ίδιανόμο και τή Λελοόδα για τή όρατα τους κομμάτια. Τις άλλες παραγγελιές έστέλεσα ιδιαίτέρως κι' όλοι σ' εύχαριστούν. Η Χαρυγή μόν γράφει: «Μ' εύχαρίστησε πολύ ή προθυμία σου να μπορούσες να έστειλές τήν Πρωτομαγιά από ένα μουσικάτι λουλούδια στον καθένα μας. Δεν περιόριζε όμως, τή πνευματικά λουλούδια πού μέ έστειλες, ήταν καλύτερα και ωφελιμότερα. Γιατί τή λουλούδια της φύσεως μαρμαίνονται γρήγορα, ενώ τή πνευματικά μένουσ βραδιά χαρμημένα στην ψυχή μας και μές οδηγούν στο καλό. Όπως π. χ. τή παραμύθι τού 'Αντρας Ταπεινού και Καταρρονητού, πού μές δείχνει ότι όσο ταπεινός κι' αν είναι κανείς, όσο κι' αν τόν περιφρονούν οι κατέχοντες πού όδηγεί θάσας, πάντα θα βρεθούν άνθρωποι να τόν αγαπήσουν και να εύχαριστηθούν μαζί του... Πολύ όρατα! Άπό κί τή ώρα, Βιγνιόβλα Καρακόττα, πού δεν διορθώθηκε ακόμα διασκόλλασα, κάνης τόσο για τή διάδοσή μου, φαντάζομαι τί θα κάνης όταν θα διορθώσης. Έπιπώς να μόν δώσης γρήγορα τή «χαρμόσυνη είδηση». Σ' εύχαριστώ πολύ, αγαπητή μου, και σε βεβαίω ότι με συγκίνησε βαθιά ο λόγος σου ότι «ένας από τούς κυριώτερους λόγους πού θέλεις να διορθώσης γρήγορα, είναι για να με γνωρίσης σε κύκλους πού ίσως δεν έχουν άκούσει ακόμα τή χρυσή λέξη διαπλάσις...» Δεν έδιόθα ακόμα τή κομμάτι σου, Κρονταλλένα Βουσοόλα, αλλά θέλω να σου πώ ότι, αν δεν είναι καλό, ή επικαιρότητα πού δεν τή τή όση. Γιατί ή επικαιρότητα τών κομματιών περνά και χάνεται συνήθως, έφαιτός πού άργούν να διαστασούν, να κριθούν και να δημο-

σιουθούν. Τή επικαιρότητα είχε π. χ. τή ποιήμα τού 'Αγγέλου Καλοσύνης «Μεγάλη Παρασκευή», πού δημοσιεύθησε στο προηγούμενο; 'Επίκαιρο ήταν όταν τή έγραφε και μόν τή έστειλε. Άλλ' ός να δημοσιεύη, πάρας κι' ή Μεγάλη Παρασκευή, και τή Πάσχα κι' ή 'Ανάληψη! Και δεν δημοσιεύθηκε, παρά μόνο γιατί ήταν όρατο. Να έστρε λουπόν ότι «επίκαιρα», για τή Σελίδα Συνταργασίας, δεν άπόρρωχον, παρά τή πολύ-πολύ χιμωνιάτικα ή καλοκαιρινά. Μόνό όρατα. - Τή γραμμα σου μόν έρωσε πολύ. Στέλλε Χρυσάετος, πρέπει να κάνης όποιοδήποτε. Για να φύγη ο πάτερας σου στην 'Αμερική, θά πής ότι ήταν άναγκη. Αν δεν έφαιγε δηλαδή, μπορεί να πονοούσε ακόμα πού πολύ από τώρα, πού ο μόνος σου πόνος είναι ή στερήσή του. Ατό να συλλογισαι και να παρηγορησαι... Κι' έννοια σου, και χωρίς τήν παράκλησή σου, πάντα ο Καιρός περνά γρήγορα, και γρήγορα θάρτη ή μέρα πού θα σου φέρη πίσω τόν έντικέμενο, κι' ή άτυχία σου τότε θα είναι τόσο μεγάλη, πού θα σέ άπορήσει με τή παραπνοία για τήν τωρινή βλιφή. - Δεν τή είδα ακόμα τή κομμάτι σου τή πρωτότυπο, αλλά, αν δεν θά τή άγκρινω, θά σου πώ βέβαια τίς ελλείψεις του, για να έδηγής και να γράφης καλύτερα. Με μεγάλη μου χαρά, Φαίνη Γεωμάνη, καλιό μου Δορολάτι, έμαθα πώς γύρισες από τή Βερλινο και περιμένεις τώρα τή εργαλειά σου για να έρσους έδω τή εργοστάσιό σου και... ναναλάδης και τή Σήμα μου, καθώς έπαμε τήν άλλη φορά. Έλα λουπόν καμμά μέρα να τή πούμε, σε περιμένω. Τή ψευδώνυμο πού θέλεις είν' έλεόθερο. 'Αρχαίος 'Επιστάτης μόν έστειλαν ατήν τήν έδομάδα κι' ό,τι έξηγής: Βασιλέα της Νόκτας, Φοίνη, Παραμυθένιος, Σκλάβα Δωδεκάνησος, Έρη Δρόσον, 'Αστραπόβροστο, Νεράιδα του Γαλιού, 'Επαίτης, Μεγάλη 'Ελλάς, 'Ηπειρωτικός 'Αετός και Σαρδανάπαλος. - Έστέλεσα τίς παραγγελιές των και θα τούς άπαντήσω στο έρχομενο. ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ. 'Απορρίπτονται: «Πονηρία» τής Χαράς τού Σπυριού, άστυχώς είναι πολύ γνωστό. Λέγω άστυχώς, γιατί ή μεταφραση είναι πολύ καλή. - Άλλοτε και τώρα» τής Δεγής Ρόδου. Όχι τόσο δόκιμο, όσο τή άλλα ποιήματα της ίδιας. Και τή συμπέρασμα τού στο τέλος υπερβολικά άπιστιόδοξο. - 'Ο 'Ανέστης τού 'Ιαπίτουν των Κύνων. Τή διακρίνει κάποιος αίσθημα. Άλλά ή γλώσσα τού άνώμαλη, οι φράσεις τού έδω και με σολαστικές και άσχημες, όπως π. χ. «ή έξοδος των χειρών τού από τίς τσέπες». - 'Η παρاليا τού Βόλου τού 'Επαίτου. Γράφημο στραπτό και προσεκτικό, αλλά χωρίς ψυχολογική βάση. Θάλες κανείς πώς πρόκειται για μιά παρاليا ξένη, ενώ στο τέλος φαίνεται ότι είναι ή παρاليا τής πατρίδας του. Μα έτσι βλέπει τήν πατρίδα

του κανείς, όταν γυρίζει ύστερ' από χρόνον άπουσία; Άς διαβάσει τή διήγημα «Νόστιμον ήμαρ» τού Βαυποβλου. - 'Εικόνας» τής Κάρινης Σέλλα. Τή γράφημο, διαστικό κι' άπρόσεχτο, και σε πολλά σημεία χωρίς σίτη. Ζημιώνει πολύ τήν κατ' ελάχιστον άρεσκία καλή περιγράφη. - 'Ανοσιειάτικες μαλακίες» τής Σιρονέας. Τή γράφημο καλό, ός περιγραφη όμως άποτυχημένο. Δεν έχει δηλ. έπλέξει τή χαρακτηριστικά σημεία από τήν εικόνα πού περιγράφει κι' έτσι δε βλέπει κανείς μπροστά του τήν εικόνα. - 'Επίσης καλογραμμένος ο Τυφλός» τής ίδιας. Έδώ όμως πάλι υπάρχει μιά σκηνη με άπόρρωχη πραγματικότητα (ο θάνατος τού τυφλού) πού δεν είναι διόλου «έκ τή φυσικότη». - 'Από τή μαθητική ζωή» τής Λεβάντας. Καλογραμμένο κι' αυτό, σχεδόν δόκιμο. Άλλά τή θέμα του δεν έχει ένδιαφέρον, ίσως δε να έχει και κάποιον υπερβολή. - Θά έξακολουθήσω.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οι συνδρομητάι μου, όταν λήγη ή συνδρομή των, να τήν ανανεώνουν άμέσως, χωρίς να με υποβάλλουν εις τόν κόπον και τή έξοδον να τή υπενθυμίζω στον καθένα ιδιαίτέρως. Η έγκαιρη ανανέωση τής συνδρομής είναι τή πρώτιστον χρέος τού καλού συνδρομητού. Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΟΝ Κανένα ψευδώνυμο δεν έγκρίνεται, ότε άναγνώσται, αν δεν συνοδεύεται από τή διαπλάσι, όρ. 10. - Τή έγκριμένα ή άναγνώσται ισχύουν ός τήν 30 Νοεμβρίου 1930. Όσα συνοδεύονται από Α. έννοιαν με άνόρη και όσα από Κ. σέ κορίτσια. Νέα Ψευδώνυμα: Γαλανόλευκη Σταυροφώρα, ά. (Κα. 'Ιω. Γς.). Κόκκινον Τριαντάφυλλο, κ. (Συλ. Φιλική 'Εταιρ.). Παγώδιος Τραβαδοφόρος, ά. (Γειά σας φοιτητάκια). 'Υμνος τής Λευτεριόδας, α. (Σερε).

Η Διαπλάσις άσπάζεται τούς φίλους της: Τάνην 'Εθρουπολίτην (άπό ήσου άπνεγμένους στο μαθηματικά) δέν περτάζει τή έλαβα όλα εύχαριστώ πολύ! Γλυκύλαλον 'Ορον (καίταξέ λουπόν να προβιάσθης με καλό βαθμό, για να σέ πάρη κι' ή θεία στήρ 'Αθήνας) έ, βέβαια πού ή πρώτη σου επίσκεψη θάνα τότε σε μένα» για τή εσοπίμα σ' εύχαριστήσασ! Κόκκινον Καναρίν, (δ, ναί! κάθε σου γράμμα μ' εύχαριστέ! όρατο και τή Π. Πενθμα) 'Αστέρω (θα είδες βέβαια ό, τι αυτό τή ψευδώνυμο σου ένέκρινε από τή τρία πού έπρότεινες) χάρη πολύ για τή ήρωϊσμία κι' έπιπώς να μόν γράφης συχνά! Έλαβα, εύχαριστώ! Μινάταρον (έκαμες καλά! αυτό, καθώς θα είδες, σου ένέκρινε) εύχαριστώ πολύ! Μινγόν Φίλον (Λυσόχαρτο έστειλα για πρώτη φορά, οι λύσεις

σου είναι αρκετές" διάβασε τὸν "Οδηγό" νὰ ἰδῆς πῶς μπορεῖς νὰ στοιχίσης κομμάτι γιὰ τὴ Σελίδα: εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά λόγια") Τζῆσαν (σοῦ ἔστειλα 10 τετραβία) στήν κ. Ζαφειροπούλου νομίζω ὅτι πρέπει νὰ γράψης μόνη σου, νὰ τὴν εὐχαριστήσης γιὰ τὸ εὐήγημα ποὺ σοῦ ἀφιέρωσε κ' ἐδῶ εἴχαμε καιρικῆς ἀνωμαλίας πολλές· ἀλλὰ μῆπως πῶς τὸ καλοκαίρι") Μικρὸν "Ἐπίσημον (ναί, δὲν εἶναι πολὺ εὐκόλο νὰ γράφῃ δημοτικὴ ἕνας ποὺ συνήθισε νὰ γράφῃ καθαρῶστα· μὲ λίγη προσπάθεια ὅμως τὸ κατορθώνει, καὶ τὸ κάτω-κάτω καθέννας ἔχει τὴν δημοτικὴ, ἀφοῦ εἶναι ἡ γλῶσσα ποὺ μιλοῦμε" γιὰ τὸ παιχνίδι σου δὲν θυμοῦμαι κα' μπορεῖ νὰ τῆχη καὶ φυλαγμένο, μαζὶ μὲ πολλὰ ἄλλα ποὺ ἔχω λάβει κ' ἐγκρίνει") Ταρζάν τῶν Πιθήκων (πολὸ μ' εὐχαριστήσε τὸ γραμματικὴ σου· ναί, ἂν ἤξεραν τὰ παιδιά τί εἶναι ἀιθιόλασις, ἐκείνη θὰ σὲ παρακαλοῦσαν νὰ τὰ ἐγγράφετε" ἐπειδὴ ὅμως δὲν τὸ ἔβρισαν, πρέπει νὰ τοὺς τὸ λέτε σεῖς") Σινυάσιον (ναί, ἀλλὰ πρέπει νὰ φαίνεται καὶ στήν Ἀλληλογραφίαν, καὶ στοὺς Διαγωνισμοὺς, καὶ στὴ Σελίδα, καὶ τότε νὰ ἰδῆς πόσοι θάπαντοῦν μὲ προθυμία σὲς πρῶτασις σου· πολὺ εὐχαριστήθηκε δ κ. Σ. γιὰ τὴ σικνή τὸ ἔγινε στήν τάξη σου μὲ τὸ «Λευκὸν Χρῶμα» ἔχι, κανένα ἰδιαίτερον ἀμφέθητο δὲν πρόκειται νὰ γίνῃ γιὰ τὴ δημοτικὴ" μερικὸι προτείνουσι νὰ εἰσαχθῆ τὸ λατινικὸ γιὰ τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσα ἐν γένει") Παιγνίσια τῆς Οὐίχλης (ἔδωσα τὸ γράμμα σου στὸν κ. Ξανόπουλο, ποὺ συγκινήθηκε πολὺ μὲ ὅσα γράφεις καὶ σ' εὐχαριστεῖ ἀπ' τὴν καρδιά σου· θὰ ἤθελε νὰ σοῦ ἀπαντήσῃ καὶ ἰδιαιτέρως· ἀλλὰ ἐπιφυλάσσεται νὰ τὸ κάμῃ ὅταν, σὰ μαθητὴς του, θὰ τοῦ στείλῃς νὰ διαβάσῃ κανένα ἔργο σου) παλιὸν Σκλάβαν Βασίλειον (σοῦ ἔστειλα ἕνα φυλλάδιον γιὰ νὰ ἰδῆς τοὺς ὄρους κ' ἐπιπέδω, τώρα ποὺ ὁ Θεὸς θέλησε νὰ ἡσυχάσῃ, νὰ σ' ἔχω μάλι στον κόλλο μου, θερμὴ κ' ἀφοσιωμένη ἔπως πρῶτα: Μόριαμ (ὦ, βέβαια εἰ καλὲς φίλος δὲν πρέπει νὰ παρεγγυῶν' χάρηκα ποὺ ἔλαβα γράμμα σου ὑπερ' ἀπὸ τόσον καιρὸ ναι μπορεῖς νὰ συμπληρώνης μὲ γραμματισμοῦ) Μοῦσαν τοῦ Ὀμήρου (ἔλαβα· φαντάζομαι τί ὄρατα ποὺ περῶσατε σ' αὐτὴ τὴν πενταήμερη ἐκδρομῇ") Βύρωνα (10 τετρ. ἔστειλα στήν Ἡλιούπολη") Σοφίαν Παμπίλια (ἔστειλα· δὲν ἀμφιβάλλω καὶ περιμένω") Νιότην Ἀδάμαν (τὰ ὀνόματα τῶν Σουλῶγων δὲν τὰ ἐκλέγω, οὔτε τὰ ἐγκρίνω ἐγὼ" σὺς Μ. Ἀγγελίης ἐκπαύση δὲν γίνεσαι") Γενναίον Υαριανόν (χαίρω ποὺ ἔγινες καλά κ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά λόγια") Γρηγόριον Γρηγορίαν (τὰ σταλμένα εἶναι παρὰ τοὺς ὄρους· πρέπει νὰ διαβάσῃς τὸν "Ὀδηγὸ") Ἐλεντίσαν Ἀλεξίδου (χαίρω πολὺ, ἔστειλα) Κόριν τῶν Ἀθηνῶν (ἰσχυρὰ κ' ἄλλο κομμάτι σου εὐχαριστήσω, ποὺ θὰ μὴ ἴσως καὶ στὸ ἐρχόμενο· γιὰ τὰ νέα θὰ ἰδοῦμε πάντα ἐλπίζω νὰ μὴ ἀργήσουν τόσο) Ἀνν Ζουάν (γράμμα σου μὲ χρήματα δὲν ἔλαβα· Ἀγγελίης γιὰ ἔρανοὺς δὲν δημο-

σιάζω γιὰτὶ ἀπαγορεύονται ἀπὸ τὸ νόμο χωρὶς ἔδεια τοῦ Ἱπουργείου.) Ε. Ι. Ἐμμανουηλίδην (ἔστειλα) Σεμιζέταν, κτλ. κτλ.
Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 27 Μαΐου θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 249ου Διαγωνισμοῦ. Τοῦ φυλλαδίου τούτου αἱ λύσεις εἶναι δεκταὶ μέχρι τῆς 31 Ἰουλίου.

364. Λεξιγραφος
Μὲ τὸ πρῶτο μου μὲ δειχνεῖς, Κατοικεῖς στὸ δεύτερό μου (Γενικὴ πληθυντικὴ).
Καὶ μεγάλο στρατηλάτη Ἔχεις μὲ τὸ σύνολό μου, (Φυσικὰ, κατακτητὴ).
Δὲν Ζουάν

365. Συλλαβογραφος
Τρεῖς μονάχα νότιες Τεχνικά θὰ ομιήσῃς Καὶ τὸ χέρι τότες Ἀθλα θάνοβήσῃς. Περιλειπῶς

366. Μεταγραμματισμός
Πόθο, εὐχή, γιὰ νὰ ἐκφράσω, Μὲ τὴ λέξη αὐτὴ θάρξισω. Μὰ καμάρι ἂν θέλω νάχω, Θὰ τὴν ἀναγραμματίσω. Ἐραῖκην

367. Αἵνημα
Καθέννας σὰς μπορεῖ νὰ ἰδῇ Γνωστὸ του ἀρχαῖο βασιλεῖ Στὸ ἀρσενικό μου. Μ' ἀνεβασιμονό τόνο μελαιδεῖ Καὶ λουζέται στὴ ρεματικὰ Τὸ θηλυκό μου. Μικροῦλα Τρακαλά

368. Ἀσθη
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

*Ορίζοντως, ποταμὸς τῆς ἡπειρωτικῆς Ἐδρώσης· καθέτως, κάτοικος ἀσιατικοῦ Κράτους, ἀλλῆς φυλῆς· διαγωνίως κάτοικος μεγάλῃς ἑλληνικῆς χώρας καὶ κοινὸν κἀθίμα.
Μῆρο τοῦ Μαγιοῦ

369. Χρηνογραφικόν
12345367 = Ἀρχαῖος καλλιτέχνης
2345367 = Ἐπίθετον τοῦ Θεοῦ
34527 = Προφήτης
45367 = Ἀγορασμένος
54187 = Ἐπίθετον καρποῦ
63527 = Πηγὸν
7352 = Ὄρος

370-374. Μαγικὸν Γράμμα
Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος εἰς ἐκάστην τῶν κάτωτι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:
Αἶμος, ἀλή, σημός, ποταμός, εὐπορος.

Κατὶνα Η. Κεχαγιά
375. Μεσοστιχίς
Τὰ μεσοστία γράμματα τῶν κάτωτι ζητούμενων λέξεων, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ἀπὸ πέντε, σχηματίζουν ἀρχαῖον βασιλοπαῖδα:
1. Κάτοικος Κράτους τῆς Ἀπικῆ Ἀνατολῆς 2. Ὀμηρικὴ βα-

σιλισσα 3. Τίτλος βασιλέων τῆς Αἰγύπτου 4. Ἡ πόλις τῆς δημοτικῆς βασιλείας 5. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

376. Μικτόν
αε - γο - ααα
τε - α - γρητ
Ἀστραπόβροντο

377. Γρῶφος
TTTTT Κι λυκος καὶ
TTT Χι λῶων
TTTTT Ἀγριοτριανταφυλλιά

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς
378. Enigme
Une note et un pays
Composent, mes chers amis,
L'insecte connu qui chantait
Tout l'été... Ἀντιγόνη
(Πρωτότυπον)

379. Cryptogramme
1 2 3 2 4 = Ville de France
2 3 2 2 = Heros de Troie
3 2 1 2 2 = Dieu grec
4 2 1 1 2 = Espèce de jardin Νέμεσις

Τέλος τοῦ 249ου Διαγωνισμοῦ.
Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενον ἀρχίζει νέος.

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευμ. Ἀσκη. τοῦ φύλ. 11

148. Παρίσιοι (Πάρις, υἱοί).
149. Οὐδὸς-ὀδός. — 150. Ἀδης-Ἄρης. — 151. Κέφαλος-κεφαλή.

152. ΟΝΟΣ (ἀκόπως Σ' ΟΝΟμά.)
NINA (εὐθεταν ἸΝα.)
ONA P (ἀγοPAN Οδέν.)
ΣΑΡΑ (τΑΡΑΣόμαθα.)

153. ΑΔΡΙΑΝΟΣ (Αδανία, Ροδανός, Ἰανός, ναί, ὄριον, Σάρος.)
— 154-156. 1. Ἡ Δῆλος (φανερῇ) 2. Ἡ Ἥλιος (μύλος) 3. Ἡ Ἰύλος (κίτλος). — 157. ΘΝ.ΣΒ = Θεὸν Σέβου. (Θεσσαλία, Νιοβή, Σήμερον, Βάροραγος.) — 158-162. 1. Φίλην 2. Πηγήν 3. Μνήμη 4. Κλητῆ 5. Ληστής. — 163. Ἀπόξω πόκκιννο κ' ἀπὸ μέσα πόκκιννο. — 164. Quand il échoue (il est chou).

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΕΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἔξης τρεῖς: 7ος, 14ος, καὶ 18ος. Ἐκαστος τόμος δοχ. 25, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποσταλλόμενος δοχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δοχ. 35 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1929)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 36 ἐν ὄλῳ. Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894—1928 τιμῶνται ἕκαστος ἀραφῶς δο. 80' καὶ ραμμένος δο. 85. Ὁ δὲ Τόμος τοῦ 1929 τιμᾶται ἀραφῶς δο. 110 καὶ ραμμένος δο. 115.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνωτιμίας: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δοχ. 5 δ' ἀραφῶς καὶ δοχ. 15 δ' ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δοχ. 23 εἴτε ἀραφῶς εἴτε ραμμένος.

ΟΙ ΛΑΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ-συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώσωσιν ἀμέσως τὴν ἑλάν των διευθύνων εἰς τὸ γραφεῖον μας ἀποστέλλοντες καὶ δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταχυίας. Ἄλλως δὲν εὐθύνομεθα διὰ τὴν ἀπόλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ὅπλα στοιχεῖα δο. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέσαν τῶν 10 λέξεων 60 λέξαι ἡ λέξις, μὲ παχὰ δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δο. 1. Ὁ χωριστὸς στίχος δο. 3. Οἱ μὲ συνδρομητὰ πληροῦνται τὰ ὅπλα. Ἡ προληρημὴ εἶναι ἀπαιτήθη.

Ψ πρῶτε τὰ καλίσθητικα ψευδώνυμα μας:
ΑΓΓΕΙΟΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ - ΑΣΤΡΑΠΟΒΡΟΝΤΟ

Μικροβίβλη, Ἀγριογούφα, Ἀκτίς Ἡλίου, ἀλληλογραφεῖα: Διάσις 2, Ἰωάννου Καμπλιέρη, Πισερῆ 29, Κέρκυραν. Διά: Βασιλίσσαν τοῦ Ἰονίου

Ἀφροδίτη τῆς Μήλου, Κόρμαν Σάλα, τρανὴ χάρη μου μὲ ὅσα καρτούλας στὴ Δία: Στέφανον Ἐδρατίου, Ἐρμη. ἠ' Ἑλληνικῆς, Ἀθήνας. Διά: Βάτραχον, Νο 13.

Μεγάλη Ἑλλάς, δὲν τὸ ἔλαβες; Κρίμα! Στείλε μου ἀκριδὴ διευθύνων. Σαπούνσφουρα

Παῖδι, θέλεις νὰ συμπληρώσῃς μὲ τὸν ΠΕΥΚΟΝ ἔναντιον τῶν ΒΑΤΡΑΧΩΝ; Γράψτε: Κουτουριώτου 224-Α, Πειραιά.

Στὸν ἀγαπῶτό μου φίλο Γρηλὸ Φεϊτητάκι εὐχαριστῶ γιὰ τὴν γιορτὴν τῶν χρόνων πολλὰ κ' εὐχαρισμένα. Ἀφελῆς Κυπριοπούλα

Ἀγαπημένη μου Κλέη: Τοὺς ἐτόχισμένους ἀρραβῶνας σου ραῖνω μὲ ρόδα, μερωμένα μὲ ἐγκάρδιον εὐχῆς. Νεράϊδος τοῦ Γαλοῦ

ἈΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΦΟΥ: α' Ὁ βραβεῖον: Κρητικὸς Ἄερας, β' Ἰβόνη. γ) Μικρομένος Κύνος (Στείλατε ταχ. 2 δοχ.).

(Ἀγγεῖλα καθυστερήσασα) Σεμιζέτα
Κρητικὴ Ἄερα, ἀλληλογραφεῖα 2 Ποῖα Διοίσι σου; Βύρων

Πολυαγαπημένε ἀδελφάκι! Διαπλασφόρα, στείλετε ὅλα ἕνα τετραδίου στήν ΠΕΡΙΠΛΟΚΑΔΑ

καὶ θὰ πάρειτε ἀμέσως δικὴν τῆς. Σημηλοσάου 100 γὰ τελευταία φορὰ ἀναλλάσασα, ἑκδοτάκην Κετοσάν, Κυπριασσία

Υποστηρίξατε εἰσοχ. τὸν (Α'—462) διαγωνισμό τῶν ΕΥΧΥΜΩΝ ΝΕΩΝ· γιὰ νὰ σὲς ἀπατηρήσωσιν καὶ ἡμεῖς. Διαγωνισμῶν: ΝΗΡΟΛΕΩΝΗ

Ἐυχαριστῶ ἀνταλλάσων καὶ πολλὰ γραμματισμοὺς μὲ ἔκαστων 30%. Βάσις καταλόγου Year 1928. Γράφατε: Παναγιώτην Φ. Σουλῶδη, Ὀδὸς Ἐσπερίδων 9, Καλλιθέα, Ἀθήνας.

Μετὴν τωρινὴν ἀλλαγὴν τῆς Διοίσι μου, χάρηκα μερικὰ γράμματα καὶ Μ. Μουσιτῆ, παρακαλῶ λοιπὸν τὰ εὐγενεῖα Διαπλασφόρα νὰ μὴς ζανγώρωσιν, ζητώντας γι' αὐτὸ συγγνώμη. Νέα μου Διοίσι: Γεωργίου Ἀδρινῶν, (Διά Σ. Χ.) Πόστ Ρεζάντ, Πάτρας. Σμῆλλος Χρῦσανθος

Βραβεῖον, ἔλειψεν ἀπαντήσεων, μόνον ἡ Βασιλίσσαν τῶν Κόνωνο. Τραγοῦδι τῆς Λευτερίας

ἘΤΑ ΛΟΥΛΟΥΑΙΑ.
ἔχονται στήν ἀγαπημένην τῶν ΚΟΚ-ΚΙΝΗ ΚΑΜΕΛΙΑ χρόνια πολλὰ γιὰ τὴν γιορτὴν τῆς.